

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN !

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE

FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL)

SAYI: 19

ARALIK 2010

Kavramların Dili: «İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır»

“İşçi sınıfının kurtuluşu ancak işçi sınıfının kendisi tarafından sağlanabilir. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesi, yeni sınıf ayrıcalıkları ve tekelleri için değil, her türlü sınıf egemenliğinin, toplumsal ayrıcalığın, baskı ve sömürü ilişkisinin yok edilmesi için bir mücadeledir. Bu nedenle, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesi insanlığın evrensel kurtuluşunun biricik yolu ve koşuludur.” 12’de

CHP ve AKP'ye Karşı Emekçilerin ve Ezilenlerin Eylemli Birleşik Cephesi

Ekim Devrimi Tartışmaları 2010

KÖZ, bizim takvimimizle 7 Kasım 1917’de yaşanan Ekim Devrimi deneyiminin tarihel bir olgu olarak değil, politik bir pusula olarak ele alınıp irdelenmesi gerektiğinden yola çıkarak, iki senedir "Ekim Devrimi Tartışmaları" başlığı altında paneller düzenliyor. Ekim Devrimi Tartışmaları'nın ikinci yıl etkinlikleri 6-7 Kasım tarihinde İstanbul'da gerçekleşti. İlki geçtiğimiz yıl düzenlenen Ekim Devrimi tartışmaları bu yıl iki güne yayılan paneller dizisi olarak örgütlendi.

“Ekim Devrimi Işığında Anayasa Tartışmaları ve Referandum”

Panellerin ilki 6 Kasım Cumartesi günü, Okmeydanı'nda, “Ekim Devrimi Işığında Anayasa Tartışmaları ve Referandum” başlığını taşıyordu. Panele KÖZ’ün yanısıra ÖDP adına Alper Taş, Sosyalist Gelecek Parti Hareketi adına Ertuğrul Kürkçü katıldı.

“Ekim Devrimi Sosyalist Devrim mi Demokratik Devrim mi?”

Panelin ikinci günü ise “Ekim Devrimi Sosyalist Devrim mi Demokratik Devrim mi?” başlığı ile gerçekleşti. Panele konuşmacı olarak Teori ve Politika adına Metin Kayaoğlu ve KÖZ adına Orhan Dilber katıldı. 6-7’de

Yenibosna’da Ekim Devrimi Söyleşi

Ekim Devrimi'nin 93. yıldönümünde bir söyleşiyle 20.yy'ın çehresini değiştiren bu devrimi anmak istedik. KÖZ'ün arkasında duran komünistler açısından Ekim Devrimi'nin önemli politik bir pusula, yolumuzu aydınlatan bir ışık olması dolayısıyla böyle bir söyleşi organize edildi. 5’te

Tuzla’da Ekim Devrimi Söyleşi

Tuzla’da gerçekleştirdiğimiz ve Ekim Devrimi'nin tarihçesini ve bugün için önemini konuştuğumuz söyleşiye İlk Buharlı Makine adlı filmimizi izleyerek başladık. Yapılan sunumların ardından soru-cevap kısmı gerçekleşti. 5’te

AKP Zayıflamakta, İktidarın Yedek Lastiği CHP “Yeterince” Güçlenmemektedir

12 Eylül Referandumun ortaya koyduğu tablo değişmedi: AKP zayıflamaya devam ederken CHP'nin önümüzdeki genel seçimlerde tek başına iktidar alternatifi haline gelemeyeceği bellidir. AKP sağdan aldığı destekle ayakta dururken, AKP'nin yeterince güçlenmeyeceği anlaşılan rakibi Gandhi Kemal de AKP'ye karşı solu etkisi altına almaya çalışmaktadır.

BDP'nin Tutumu AKP ve CHP'yi Sıkıştırılmaktadır

CHP/AKP kutuplaşmasının karşısında BDP bağımsız bir tutum izlemektedir. Yasal düzenlemeleri beklemeksizin Kürtçenin ikinci dil olarak kullanılmasını başlatacaklarını açıklamasıyla BDP bu doğrultuda etkili bir hamle yapmış bulunmaktadır. Önümüzdeki süreçte BDP'nin ve onun odağında olduğu bir cephenin esasen mevcut burjuva akımlarının hepsinin karşısında emekçilerin ve ezilenlerin oluşturduğu ikinci cephenin açılmasında bir rol oynamasına ihtiyaç vardır.

Verilecek Mücadele Düzen Güçlerinin Tümüni Karşısına Almalıdır

Verilecek mücadele AKP ve CHP dahil düzen güçlerinin tümünü karşısına almali ve düzen güçlerinin bu eylemleri yedekleme çabasını püskürtmelidir. İçinde hem DBH'ı oluşturan akımların hem de orada olmayanların yer aldığı böyle bir eylem birliği 2008 Aralık'ından beri adı konmasa bile mevcuttur. KÖZ de bu eylem birliğinin süreklileşmesi, kurumlaşması ve genel demokratik haklar mücadelesinin tüm taleplerine sahip çıkan eylemlerle genişlemesi gerekliliğini hatırlatarak onun içinde yer almaktadır. 10-11’de

[KÖZ'ün Sözü'nden Alınmıştır]

Gözaltı Saldırılarına Karşı “Sıra Kimde” Eylemleri

Bursa ve Ankara’da Eylemler

SDP Genel Başkanı Rıdvan Turan ve TÖP sözcüsü Oğuzhan Kayserlioğlu ile birlikte 13 kişinin tutuklanması Bursa ve Ankara’da da "Sıra Kimde?" şiarlı eylemlerle kitlesel bir şekilde protesto edildi.

“İşte AKP Demokrasisi!”

Gerçekleşen eylemlerde kurumlar "İşte AKP Demokrasisi - Sıra Kimde?" ortak pankartının arkasında flamarları ile yer aldılar. 3’te

Bolşeviklerin Seçimlere ve Boykota Dair Tutumunun Arkasında Kim Durabilir?

Geride bıraktığımız referandum süreci yaşadığımız topraklardaki sosyalist akımların Bolşeviklerin boykota ve seçimlere karşı tutumunu tartışmaya açmalarına da vesile oldu. Elbette günümüzde yaşadığımız topraklardaki sosyalistlerin Bolşeviklerin 1907-1911 geri çekilme döneminde takip ettikleri tutumu tartışmaları ve buna göre bir tutum almaya çalışmaları son derece önemlidir. Ancak söz konusu olan eğer kendi oportünist tutumlarını Bolşeviklerden seçmece alıntılarla aklama çabası değilse, bu tartışmanın sadece referandumla ilgili olmadığı, aksine içinden geçmekte olduğumuz sürecin tümüne dair olması gerektiği açıktır. 8-9’da

3. Limontepe Festivali Gerçekleşti

6-7 Kasım tarihlerinde gerçekleşen festival platformunda Barış ve Demokrasi Partisi, Eşitlik ve Demokrasi Partisi, KÖZ, Devrimci Dönüşüm Dergisi ve Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Kooperatifi olmak üzere beş siyaset ve kurum yer aldı. 3’te

KÖZ’ün Sözü

2010 yılı sona ererken yaşadığımız topraklardaki siyasi gündemin merkezine «deprem-benzetmesiyle anılan «Wikileaks belgeleri» oturdu. Wikileaks adlı internet sitesinin ABD Dışişleri Bakanlığı ile dünyanın dört bir yanındaki ABD Büyükelçilikleri arasındaki yazışmaları sızdırıp yayınlamaya başlamasını ABD emperyalizminin planlarına çomak soktuğuna, bu bağlamda Wikileaks'in bu konspiratif eyleminin büyük bir değişimin habercisi hatta tetikçisi olduğuna inananların sayısı hiç de az değil.

10-11’de

3. Geleneksel Limontepe Halk Dayanışma Festivali

3. Geleneksel Limontepe Halk Dayanışma Festivali adını hak eden bir şekilde geleneksel hale gelerek 6-7 Kasım tarihlerinde Limontepe Pazar yerinde gerçekleşti. Festival platformunda Barış ve Demokrasi Partisi, Eşitlik ve Demokrasi Partisi, Köz, Devrimci Dönüşüm Dergisi ve Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Kooperatifi olmak üzere beş siyaset ve kurum yer aldı.

Festival hazırlık aşaması bir ay gibi bir süreyi aldı. Bu süreçte müzik grupları ve tiyatro grupları ile görüşmeler gerçekleştirdik. Festivalin ses sistemi, sahne, projektör, araç ve benzeri maddi teknik ihtiyaçları için Karabağlar, Bayraklı ve Konak belediyesinden yardım talep ettik. Ancak belediyeler

hiçbir yardımda bulunmadı. Festivalin maddi teknik ihtiyaçlarını karşılamak için dayanışma kartları bastırdık. Platform kısıtlı imkanlarla da olsa dışarıdan hiçbir yardım almadan festivalin tüm giderlerini karşıladık. İzmir'de bulunan siyasi partiler, sendikalar, dergi ve gazete büroları, kitle örgütleri vb kurumlar gezilerek festivalde masa açmak üzere davet edildi. Örgütleyen kurumlar haricinde festivale katılan tek kurum Devrimci Haklar Federasyonu oldu. Festivalin duyurusu ve tanıtımı için mahallede el ilanları dağıtıldı. Pazar yerinde, kahvelerde el ilanları dağıtıldı. Mahalledeki esnafa afişler verildi.

Festival programında tiyatro, konserler, halk oyunları,

semah, çocuk etkinlikleri ve paneller yer aldı. İlk gün çocuk etkinlikleri ile program açılışı yapıldı ve ardından 'Anayasa ve Özgürlükler' konulu panel gerçekleşti. BDP, Köz, EDP ve Devrimci Dönüşüm temsilcilerinin konuşmacı olduğu panel festival alanında gerçekleşti. Panelin ardından Hrant Dink cinayetinin perde arkasını anlatan bir sinevizyon gösterimi gerçekleşti. Saat 18.00 sularında konserler başladı. Konserler arasında pantomim gösterimi gerçekleşti. Grup Katre, Grup Evin ve Koma Tofan'ın sahne aldığı konserler üç saat sürdü. Son müzik grubu Nefs'ül Alem çıkarak üzereyken mahalle sakinlerinin çocuklarının arasında çıkan kavgaya büyüdü. Olayların daha fazla büyümemesi, festivale gölge düşürmemesi için programı sonlandırdık. Müzik grubundan Pazar günü sahne almalarını istedik. Tertip komitesi toplantısı alıp ilk günü değerlendirdik. Yaşanan olumsuzluğun ikinci güne sirayet etmemesi için güvenlik önlemlerini artırdık ve kavganın tarafı olan ailelerle görüşme kararı aldık. Hemen o akşam bir ekip oluşturup ulaşabildiğimiz aile ile görüştük. Bu ziyaretten memnun kalan aile gereken tedbirleri alacağı sözünü vererek bizleri yolcu etti.

İlk gün olduğu gibi ikinci gün de çocuk etkinlikleri ile programa başladık. Saat 15.30'da BDP'nin tertiplelediği anadil konulu panel gerçekleşti. Panelin ardından Duvara Karşı Tiyatro topluluğu 'Gireceğiz gireceğiz AB'ye gireceğiz' adlı oyununu sergiledi. Büyük bir ilgiyle izlenen oyunun ardından konserler başladı.

İkinci gün akşamında öncelikle Grup Sis ve Berxwedan sahne aldı. MKM Kadın ekibi Mardin yöresi halk oyunları gösteriminde bulundu. Sivas Yıldızlı Yusufoglu Kültür ve Yardımlaşma Derneği Semah gösteriminde bulundu. Halk oyunları ve

Semahın ardından Grup Nefs'ül Alem ve Agire Zerdest sahne aldı. Cevdet Bağca konseri ile festival son buldu.

Bu sene festivali gerçekleştirirken platformun maddi teknik imkanları dışında hiçbir yerden destek bulamadık. Ancak platformda bulunan kurumların edindiği deneyimler ve imkanlarla ve mahalle sakinlerinden aldığımız destekle tüm sorunlu durumların üstesinden geldik. Festival alanın kurulması ve toparlanması, ulaşım için araç sağlanması ve festival görevlilerinin yemek imkanı sağlanması ve benzeri birçok konuda mahalleli dostlarımız sorumluluk alarak destek oldular.

İnat, ısrar ve dayanışma şiarıyla 2008'de 1. Geleneksel Limontepe Halk Dayanışma Festivalinin örgütlenme

sürecinde yer almıştık. Festivalin ilkinin ve ikincisini bitirenken yaptığımız kapanış konuşmalarında Festival Platformu adına Limontepe mahallesi sakinlerine bir sonraki festivalde buluşma sözü vermiştik. Bu sene üçüncü festivali gerçekleştirerek hem festivalin gelenekselleşmesi yönünde büyük bir adım atmış olduk, hem Limontepe halkına verdiğimiz sözü yerine

SIRA KİMDE?

SDP Genel Başkanı Rıdvan Turan ve TÖP sözcüsü Oğuzhan Kayserilioğlu ile birlikte 13 kişinin tutuklanması Bursa'da protesto edildi.

11 Kasım Saat 18'de Setbaşı-Mahfel önünde toplanan kitle Orhangazi parkına doğru yürüyüşe geçti. Eyleme DİSK Bölge Temsilciliği, KESK Şubeler

SDP ve TÖP'e yönelik operasyonlar Ankara'da yapılan kitlese basın açıklaması ile protesto edildi. 9 Ekim'de Yüksel Caddesi'nde toplanan kitle saat 15.00'da AKP İl binası önünde yürüyüşe geçti. Tutuklanan SDP, TÖP, ESP, BDP, Halkevleri üyeleri ve sendikacıların kelepçeli resimlerinin olduğu, "İşte AKP Demokrasisi, Şimdi Sıra Kimde?" yazılı ortak pankartın arkasında katılımcılar kendi flamaları ile yer aldılar. Yürüyüş boyunca "Baskılar bizi yıldıramaz, devrimci tutsaklar onurumuzdur, yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. AKP il binasına varıldığında bina önü panzerlerle kapatıldığı binanın önüne gidilemedi, panzerlerin önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Katılımcı kurumlar adına hazırlanan ortak metni İHD Ankara Şube Başkanı Gökçe OTLU okudu. Basın açıklamasında şunlar dile getirildi:

Bursa

Platformu, İşçi Hakları Derneği, BDSP, SDP, TÖP, Sosyalist Gelecek, Sosyalist Parti, TKP, BDP, EMEP, EHP, İHD, Halkevleri, Partizan, DHF ve ÖDP katılım gösterdi.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak eyleme katıldık. Kurumlar "İşte AKP Demokrasisi - Sıra Kimde?" ortak pankartının arkasında flamaları ile yürüdüler. Yürüyüş esnasında: 'Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük', 'Yaşasın devrimci dayanışma', 'İçerde dışarıda hücreleri parçala', 'Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!' ve 'Devrimci irade teslim alınmaz!' sloganları atıldı. Osmaniye Parkı'na ulaşan kitle adına basın metnini İşçi Hakları Derneği Başkanı Rahim Dede okudu. Dede, basın açıklamasında 'Bizler cezaevinde haksız bir biçimde tutuklanan arkadaşlarımız serbest bırakılana kadar mücadele edeceğiz. Susmayacağız. Tutuklamalarınız, medya yoluyla yaydığınız terör

dalgası bizleri korkutmuyor. Saldırı hepimizdir. Birlikte püskürteceğiz. Komploların boşa çıkartılması görevimizdir. Mevzilerimizi terk etmeyeceğiz!' dedi ve Devrimci Karargah adı altında tutuklanan SDP ve TÖP'ün, KCK üyesi denilerek tutuklanan belediye başkanları ve BDP üye ile yöneticilerinin, eylem ve propaganda özgürlüklerini kullandıkları için tutuklanan ESP, Halkevleri, TAYAD, DHF, PARTİZAN üyelerinin derhal serbest bırakılmasını talep etti.

Basın açıklamasının ardından 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü nedeniyle birçok emek ve meslek örgütlerinden ve siyasi kurumlardan kadınların iki koldan başlattığı yürüyüş kapsamında Hakkâri kolunda yaşanan gözaltı terörü Bursa Kadın Platformu adına yapılan açıklamayla kınandı.

Bursa'dan Komünistler

Ankara

"AKP'NİN "İLERİ DEMOKRASİ"Sİ: KORKU İMPARATORLUĞU SALDIRI HEPİMİZDİR, BİRLİKTE PÜSKÜRTECEĞİZ!"

21 Eylül sabahı evleri basılarak gözaltına alınan Sosyalist Demokrasi Partisi Genel Başkanı Rıdvan Turan, Toplumsal Özgürlük Platformu sözcüleri Oğuzhan Kayserilioğlu ve arkadaşları savcılıkça tutuklanma talebiyle sevk edildikleri İstanbul Nöbetçi 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nce 25 Eylül sabahı "terör örgütüne üye olmak" suçlamasıyla tutuklandılar. Soruşturma dosyasında gizlilik kararı bulunmasına ve müdafî avukatlara emniyet ifadelerinin tutanakları dahi verilmez, avukatlar gizliliğe itirazlarına gizlilik kararının tarih ve karar numarasını ekleyemezken, halkımızı ezen ve sömürenlerin borazanı olan basın-yayın, iletişim aygıtlarında psikolojik hareket uzmanlarıncadan hazırlanan senaryo paketleri bir plan çerçevesinde emniyet güçlerince kamuoyunca servis edilmiştir.

SDP ve TÖP'e aynı anda saldırılmasının açıkça gösterdiği bir başka neden ise bu iki yapının (Sosyalist Birlik Hareketi ile birlikte) birlik/yeniden kuruluş çalışmalarını yürütüyor olmasıdır. SDP ve TÖP üzerinden tüm devrimci/sosyalist güçlere gözdağı verilme istenmektedir. Operasyon bilinçli olarak Sosyalist Parti ve DBH de dahil olmak üzere tüm çevreleri tehdit eder boyutlara ulaşmıştır. Bugün itibarı ile devlet hepimizi açtıktan tehdit etmekte ve sözümüzü söylememizi engellemek istemektedir. AKP hükümetinin emekçi düşmanı ve Kürt karşıtı

politikalarının onu getirdiği nokta, her türlü muhalefeti sinsî siyasi komplolarla etkisizleştirmeye kalkışmadan artık varoluşunu sürdürmediğinin göstergesidir. Bizler haksız bir biçimde tutuklanan arkadaşlarımızın serbest bırakılması başta olmak üzere, Terörle Mücadele yasası kapsamında gündeme gelen 'Terör örgütü üyesiymiş gibi davranmak' diye tanımlanan ve herkesi zan altında bırakan yasanın da kaldırılması için mücadele edeceğiz. Susmayacağız. Tutuklamalarınız, basın yoluyla yaydığımız terör dalgası bizleri korkutmuyor. İlan ediyoruz; Saldırı hepimizdir. Birlikte püskürteceğiz. Komploların boşa çıkartılması görevimizdir. Mevzilerimizi terk etmeyeceğiz!"

Basın açıklamasının ardından bazı katılımcı kurum temsilcileri söz alarak yaşanan saldırıların göğüslemek üzere üzerlerine düşeni yapacaklarını, devrimci dayanışmayı büyüteceklerini belirttiler. Eylemi TTB Genel Merkezi, KESK Genel Merkezi, Disk Ankara Bölge Temsilciliği, Kesk Ankara Şubeler Platformu, İHD Ankara Şube, Devrimci 78'liler Federasyonu, 78'liler Girişimi, ÇHD Genel Merkez ve Ankara Şube, Dersimliler Derneği, Halkevleri, BDP, EMEP, EHP, ESP, Sosyalist Parti, SDP, TÖP, DHF, Kaldıraç, Devrimci Yolda Özgürlük Dergisi, Sosyalist Gelecek, Köz ve Düşünceye Özgürlük Girişimi örgütledi.

Yaşasın Devrimci Dayanışma!
Ankara'dan Komünistler

Ankara'da Anadilde Eğitim Talebi

Ankara Kürt Demokrasi - Kültür ve Dayanışma Derneği'nin (ANKARA KÜRD-DER) 18 Eylül'de MEB önünde yapacağı basın açıklaması "Bakanlıklar önünde eylem yapmak yasak" denilerek engellendi. Halbuki 31 Ağustos'ta Atama Yapılmayan Öğretmenler Platformu, yine bakanlık önünde basın açıklaması yapmıştı. TZP Kurdi'nin anadilde eğitim için okulları bir hafta boykot etme kampanyasına destek olmak için yapılan basın açıklaması bu engellemeden sonra 18 Eylül saat 11:30'da YKM önünde gerçekleştirildi. Basın açıklamasına BDP Urfa Milletvekili İbrahim Binici, Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç'ın da aralarında bulunduğu birçok kurum katılarak destek verdiler. Biz de Köz'ün arkasında duran komünistler olarak barış mitinginin ardından basın açıklamasına katıldık. Basın açıklamasından hemen önce Sakarya caddesinde yapılan Barış Mitingi'ne katılan kitlenin bu basın açıklamasına destek vermesi sonucu katılım yüksek oldu.

ANKARA KÜRD-DER başkanı Ahmet Aday'ın Kürtçe yaptığı basın açıklamasında, okullarda anadilde eğitim verilmesi gerektiğini vurgulayarak bunun engellenmesinin asimilasyonist bir tutum olduğunun altını çizdi. Aday konuşmasında, birçok ökede azınlıkların anadilleriyle eğitim gördüklerini ve bunun da bu ülkeleri bölmediğini vurgulayarak devam etti. Türkiye'de ise Kürtlerin inkâr edildiğini ve anadilde eğitim hakkının yasaklandığını belirterek Kürtçenin eğitim dili olmasının yanında ikinci resmi dil olması gerektiğini aksi takdirde Kürtlerin demokratik özerkliğin inşasıyla birlikte kendi dillerinde eğitimi fiili olarak yaşama geçireceklerini vurguladı. Basın açıklamasında ayrıca, devletin ve AKP hükümetinin dikkatini çekmek için Kürtlerin çocuklarını bir hafta okula göndermemesi çağrısı yapıldı. Kürtçe yapılan basın açıklamasının Türkçe çevirisi basına ve katılımcı kurum temsilcilerine dağıtıldı.

Marksist Leninist Komünist Örgüt (MLKÖ) Proletaryanın Yolu Nedir?

Geçtiğimiz Sayı'da Fransa'da siyasi faaliyet yürüten MLKÖ'nün, Partisan dergisinde yayımlanan Partisan'ın KÖZ'ün arkasında duran bir komünistle yaptığı bir röportajı yayımlamıştık. Bu sayıda da MLKÖ'nün kendisini ve görüşlerini tanıttığı bir yazıyı yayımlıyoruz.

Biz kimiz?

Marksist Leninist Komünist Örgüt (MLKÖ) Proletaryanın Yolu Nedir?

Komünistiz, Proletaryanın Yolu Marksist Leninist bir komünist örgüttür.

Komünistiz; kapitalizmi, krizlerin mukadder olduğunu, ahlaki ve maddi sefaleti, savaşları kabullenmekten başka bir yol olduğuna inanıyoruz: bu yol özgürce birleşmiş kadın ve erkeklerin toplumu için mücadele etmek, burjuvazinin bize vaat ettiği geleceği reddedip kendi kaderimizi kendi ellerimize almaktır. Doğrusu işçiler iktidarı ellerine alabilir ve ellerinden kaçırabilir de. SSCB ve Çin birer umut oluşturmuştu. Şimdi kapitalist ülkelerdir. Ama sayfayı çevirmiyoruz. Paris Komünü, Rus Devrimi, Çin Devrimi, bilhassa da Kültür Devrimi bizim için zengin deneyimlerdir. Bugünkü veyahut gelecekteki güçlükleri aşabilmek için hala onlardan ders almak zorundayız.

Komünistiz; sömürülenlerin iktidarı ve burjuvaziyi (onun hükümetini, parlamentosunu, polis teşkilatını ve ordusunu) yıkıp bütün toplum üzerinde kendi iktidarlarını uygulamaları için mücadeleyi ediyoruz. Ancak insanlar arasındaki ilişkileri, erkeklerle kadınlar arasındaki ilişkileri, iş bölümünü ve hatta çalışmanın kendisini de tamamen alt etmediği müddetçe bu iktidar gerçek olamayacaktır. Bu iktidarın doğuşu ancak kitle şiddeti ile mümkündür. Orak ve Çekiç.

Komünistiz; bütün işçilerin çıkarlarını savunuyoruz Fransa'nın çıkarlarını değil. Milliyetçilik ve ırkçılık bizi böler. Bunlar işçiler için birer çıkmazdır. Emperyalizme, özellikle de Fransız emperyalizmine karşı egemenlik altındaki halkların yanındayız ve onların bağımsızlığa hakları olduğunu savunuyoruz.

Direnme ve mücadele etmek için bir örgüt gerekir. Ama aynı zamanda mücadele içinde anlamak ve öğrenmek için de bir örgüt gerekir. Geçmiş deneyimleri eylem kılavuzumuz edinmek için de örgüte ihtiyacımız var. Karşı karşıya gelip farklı görüşleri tartışarak her kimsenin pratik ve bilgisinin herkesin zenginliği haline gelebilmesi için de örgüte ihtiyacımız var. Artan sayıda emekçinin bilinçli bir biçimde komünizm davasının taşıyıcısı olması için böyle bir örgüte ihtiyacımız var.

Maoizm Nedir?

SIYASAL AYRIM ÇİZGİLERİMİZİN SENTETİK BİR ÖZETİ

Maoist kimliğimizin temellerini oluşturan siyasal ayrım çizgilerinin sentetik bir özeti.

1. Sınıf mücadelesi komünizme doğru son derece dengesi bir geçiş süreci olan sosyalizm döneminde de devam eder. Bu çerçevede «bir noktada çakılı kalmaktansa geri çekilmek yeğdir».

2. Eski SSCB'de işçi sınıfı iktidarı çok erkenden (1930'lu yıllarda) elinden kaçırdı ve toplum bir devlet kapitalizmine dönüştü. Bu da yeni bir devrimin gerekliliğine işaret eder. Çinli komünistler bu durumu kavramaya gayret ettiler ve bu gelişmeyi engellemek amacıyla «kültür devrimine» başvurdular.

3. Örgütlü reformistler (SP, KP, vs.) kapitalist yönetimin işçi hareketi içindeki temsilcileridir. Zafere ulaşmak için onlarla karşı karşıya gelmek ve onları alt etmek zorundayız, onlarla bir araya gelmek mümkün değildir. Bu saptama reformistlerin «işçi hareketinin bir parçası», «yanılgı içindeki dostlar» olduğunu düşünen troçkist akımlarla bizi bağdaşmamacasına ayırır.

4. Tarihi kitleler yapar ve kimse onların yerine yapamaz. Bu nedenle onların özelemlerini, çelişkilerini ve hatta yanılgı ve sınırlarını dikkatle izlememiz gerekir. Bunu «kitle çizgisi» olarak tanımlıyoruz.

5. Bunun yanı sıra izlenecek yolu gösteren bir öncü parti, komünist parti olmadan devrim olmayacaktır; zira toplumun tepeden tırnağa alt üst oluşturma kapitalizmden doğan toplumsal, politik, ideolojik ve

ekonomik kuralların sonucunda kendi başına ve kendiliğinden gerçekleşemez. Bu da bizi sadece kitle hareketine tapan bütün kendiliğindenci akımlardan ayırır...

6. Kitleler içinde sadece işçi sınıfı «sonuna kadar devrimci tek sınıftır».

7. «İktidar dışında her şey yanılımsadır»: alternatiflerden ve anarşistlerden farklı olarak devlet iktidarı ele geçirilmeden komünizme geçişin çetin yolunu kat edebilecek bir halk toplumu olamayacağını kabul ediyoruz.

Kusursuz olma iddiası taşımaksızın «maoist olmak-tan anladığımız budur».

Gülsuyu'nda sağlık taraması

14 Kasım Pazar günü Gülsuyu Anadolu'da Yaşam Tüketim ve Dayanışma Kooperatifinde ağız ve diş sağlığı taraması gerçekleştirildi. Sabah saat 9.30'da başlayan tarama 1.30'da sona erdi. Mahallede, kahvelere ve marketlere afişler asıldı. Ortalama 15-20 kişinin katıldığı tarama sonunda, diş doktoruyla yapılan müzakere ortaktığımız doktorun kendi polikliniğinde indirimli tedavi görebilecek. Kartal'da polikliniği olan diş doktoru, bu çalışmalarını önemseyeceğini belirterek, ayrıcalıksız kesimlerin de sağlık haklarından yararlanmasını gerekliliğine değinerek, sağlık taramasının kooperatifte devam etmesini, kendisinin de istediğini belirtti. 28 Kasım'daki tanıtım toplantısına yönelik yapılan bu çalışma, kooperatifin somut çalışmaları, imkanlarımızı ortaklaşmanın örneklerini ortaya koydu. Gücümüzü birliğimizdir.

Tuzla'da basın açıklaması

Tuzla Aydın'da bayram öncesi 14 yaşındaki bir kız çocuğuna tecavüz edildi. Anlatımlara göre üç kişinin uyuşturucu vererek tecavüz ettiği kız mahalleliler tarafından bulunup hastaneye götürülmüş. Tecavüz eden 3 kişi gözaltına alınmış ve bir tanesi daha sonra tutuklanmış. Diğer 2 kişi ise serbest bırakılmış.

Yaşanan olayların üzerine EMEP'in bazı demeklere ve siyasetlere çağrısıyla bir basın açıklaması karar alınmış. Biz bu kararı aldıktan sonra BDP'den öğrendik. Çalışma yürüttüğümüz kurumdan ortaklarımızla 14 Kasım Pazar günü saat 14.00' de Aydın merkezde yapılan basın açıklamasına 7-8 kişi katıldık. Mahallelinin yoğun olarak katıldığı, yaklaşık 200 kişinin, özellikle kadınların daha aktif olarak katıldığı bir basın açıklaması gerçekleşti. «Cinsel tacize ve tecavüze son», «Bedenime emeğime kimliğime dokunma», «Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son», «Jin jyan azadi», «Erkek şiddetine tecavüzüne tacizine katliamlarına son» dövizleri taşındı. Basın açıklamasında sık sık «Şiddete tacize tecavüze son», «Yaşasın kadın dayanışması», «Cinsel sınıfsal ulusal sömürüye son», «Erkek vuruyor devlet koruyor», «Suskun toplum istemiyoruz», «Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz» sloganları atıldı. Basın açıklamasına BDP, ESP, TKP, EMEP, KÖZ, Aydın mahalle kadınları, Deri-İş Tuzla şubesi, Mayıs'ta Yaşam Kooperatif, Demokratik Özgür Kadın Hareketi, CUNDER, KARER, ÇALIKAĞIL gibi çeşitli siyasetler ve dernekler katıldı.

Mahallede yapılan sohbetlerde bu gibi tecavüz olaylarının arkasından tepkilerin yükselmesi olumlu bir şey olarak konuşuluyor. Biz de tecavüz eden kişilerin kim olduğunu öğrenip kimliklerinin açıklanarak mahallede teşhir edilmesi gerektiğini, mahallede barınmaması için teşhirin sürekli olarak yükseltilmesi gerektiğini vurguladık. Ümraniye'de daha önce yaşanan taciz olayının nasıl teşhir edildiğini anlattık.

CİNSEL ULUSAL SINIFSAZ SÖMÜRÜYE SON!

Aydın'dan Komünistler

Ankara'da Ulucanlar Anması

Ulucanlar direnişinin 11. Yılında, Ulucanlar Cezaevi'nde şehit düşen devrimci tutsaklar Abuzer Çat, Zafer Kırbyık, İsmet Kavakloğlu, Önder Gençaslan, Habip Gül, Ümit Altuntaş, Aziz Dönmez, Ahmet Savran, Mahir Emsalsiz ve Halil Türker cezaevi önünde ve Karşıyaka mezarlığında yapılan etkinlikler ile anıldılar.

26 Eylül'de saat 10:00'da Hamamönü Ziraat bankası önünde toplanılarak, ON'ların resimlerinin bulunduğu «Karla Yazılan Tarih Silinmez» yazılı pankart ve «26 Eylül Ulucanlar Direnişi, Emekçilerin Umud Çılgıdır» yazılı

ozalitin arkasında kendi flamalarıyla kortej oluşturan kurullar 10:30'da sloganlar eşliğinde Ulucanlar cezaevine yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında belirlenen ortak sloganlar olan «Bedel ödedik bedel ödedeceğimiz, Anaların öfkesi katilleri boğacak, Ulucanları, Ümraniye'yi, Buca'yı, Burdur'u, Bayrampaşa'yı unutmadık, Katil devlet hesap verecek» ve «Yaşasın devrimci dayanışma» sloganları atıldı. Ulucanlar Cezaevi önüne gelindiğinde yapılan saygı duruşunun ardından örgütleyici kurullar adına hazırlanan ortak metin okundu. Basın açıklamasında Ulucanlar'ın işçileri, emekçileri ve ezilen halkın hedef alan yeni saldırı politikaları karşısında toplumu teslim almak için tutuklu devrimcilere, yani dışarıyı teslim almak için içeriye yapıldığı anlatıldı. Basın açıklamasının ardından Temel DEMİRER de söz alarak bir konuşma yaptı. DEMİRER'in konuşmasının ardından ÇHD de bir basın açıklaması okudu. Tecrite karşı Ankara'ya yürüyen TAYAD'lı ailelerin aynı gün Bolu'da

saldırına uğramaları da bir TAYAD üyesinin yaptığı konuşma ile lanetlendi. Konuşmaların ardından Ulucanlar cezaevi önüne karanfeller bırakıldı, daha sonra okunan marşlarla eylem sonlandırıldı ve otobüslere binilerek Karşıyaka mezarlığına geçildi. Mezarları Karşıyaka'da bulunan Mahir Emsalsiz, Önder Gençaslan ve İsmet Kavakloğlu'nun mezarı başına kortej oluşturulup sloganlar atılarak gelindi. Burada yapılan saygı duruşunun ardından Mamak İşçi Kültür Evi'nin şiir sunumu ve marşlar ile etkinliğe devam edildi. Marşların okunmasının ardından söz Ulucanlar direnişine tanık olan Mahmut KONUK'a verildi. Konuk devletin saldırısının nasıl başladığını ve devrimcilerin bu saldırıya nasıl direndiklerini aktardı. Konuk'un konuşmasının ardından Enternasyonal marşı okunarak etkinlik sonlandırıldı ve ölüm orucu şehidi Özgür Kemal Karabulut'un mezarı ziyaret edildi. Bu ziyaretin ardından yine kortej halinde ve sloganlar eşliğinde otobüslere yüründü ve eylem sonlandırıldı. Anmayı BDSF, DHF, DP, Halk Cephesi, KÖZ, Partizan ve 78'li Girişimi örgütledi, Mücadele Birliği Platformu, ÇHD ve Aydın Sanatçı Girişimi ise Ulucanlar önündeki anmaya katılarak destek verdiler.

Devrimciler Ölür Devrimler Sürer!
Ankara'dan Komünistler

Ankara'da Barış Yürüyüşü

PKK'nin ilan ettiği eylemsizlik sürecinin bitmesine iki gün kala, Türkiye Barış Meclisi'nin çağrısıyla 178 demokratik kitle örgütü katılımıyla 18 Eylül'de Ankara'da Barış Yürüyüşü gerçekleştirildi. Kolej Kavşağında bir araya gelen 500 kişi saat 12:30'da «Operasyonlar Dursun, Müzakere Başlasın» pankartı arkasında, Kolej'den Sakarya Caddesi'ne yürüdü. Eylemde, «Biji biratıya gelan», «Banşa bir ses, çift taraflı ateşkes», «Ölme, öldürme barış hemen şimdi», «Susma, haykır halklar kardeşdir» ve «Anadil haklı, engellenemez» sloganları atılıp, döviz ve balonlar

siyasi iktidarın bütün bu çabaları referandum ve oy hesaplarına heba ettiğini söyleyerek, operasyonların durması için siyasi iktidarın bir emrinin yettiğini altını çizdi. Hükümetin çözüme yönelik umut kırıcı sessizliğine ve tüm olumsuz gelişmelere rağmen hala barış ve çözüm için umudun olduğunu belirten Bakkalçı, AKP'ye ve muhalefete seslendi: «Askeri operasyonlar derhal durdurulmalı, ölümlere son verilmelidir. Tek taraflı çatışmasızlık, çift taraflı ve kalıcı hale dönüştürülmelidir. Barış ve çözüm süreçlerine katkı sunma imkanına sahip tüm toplumsal dinamik ve kesimler ile (Abdullah Öcalan da

taşındı.

Eyleme BDP Urfa Milletvekili İbrahim Binici de katıldı. Sakarya Caddesi'nde Türkiye Barış Meclisi Dönem Sözcüsü Metin Bakkalçı yaptığı açıklamada, KCK'nin tek taraflı olarak aldığı eylemsizlik kararının barış ve çözümden yana herkese nefes aldırıp, umut ışığı olduğunu söyledi. Bakkalçı açıklamasında,

dahil olmak üzere hiçbir kişi, kurum ve oluşumu görmezden gelmeksizin) diyalog kurulmalı, müzakereler bir şekilde sürdürülmelidir. Tutuklu bulunan Kürt siyasetçiler serbest bırakılmalı, seçim barajının düşürülmesi başta olmak üzere ülkeyi barış ve çözüme götürmek her türlü yasal düzenleme hızla yapılmalıdır. Yeni bir anayasanın hazırlanması özel bir gündem olmalıdır. Toplumun bağrından çıkan bu çığlığın yanıtı kalmaması durumunda, bundan sonraki tüm gelişmelerden, bugün için çatışmasızlık ortamının yaratılmasında esas sorumluluğu olan siyasi iktidarın sorumluluğunun katlanarak artacağını hatırlatıyoruz.»

Hakkari'de yaşanan provokasyona da değinen Bakkalçı: «Bayram arifesinde yapılan operasyonlar sonucu insanların saklandıkları bannakta gerçekleşen toplu ölümler, akabinde bazı Güneydoğu illerinde yaşanan acı olaylar ve daha iki gün önce Hakkari'de gerçekleşen vahşi provokasyon düşündürücü ve kaygı vericidir» dedi. Bakkalçı'nın konuşmasının ardından eylem noktalandı ve eyleme gelen kitle toplu halde Ankara Kürd-Der'in düzenlediği anadilde eğitim hakkı için gerçekleştirilen okulların bir hafta boykot etme gündemi ile ilgili basın açıklamasına katıldı.

Ankara'dan Komünistler

Tuzla'da Ekim Devrimi Söyleşisi

Ekim Devrimi'nin tarihçesini ve bugün için önemini konuştuğumuz söyleşiye İlk Buharlı Makine adlı filmimizi izleyerek başladık. Sunumda konuşulanlar kısaca şöyleydi:

İlk olarak Çarlık Rusya'sında 1876'da St. Petersburg'da kurulan ve mücadelelerinin sloganını isimlerine taşıyan Toprak ve Özgürlük hareketi, daha sonra bunların ayrışmaları ile doğan "Halkın İradesi" (Narodnaya Volya) ve Emeğin Özgürlüğü hareketi ve bu hareketten doğan Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin (RSDİP) kuruluşu ve Lenin'in 20 adet Marksist çalışma grubu ile Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'ne katıldığı, daha sonra Menşeviklerle ve ekonomistlerle nasıl mücadele edildiği üzerinde duruldu.

1905 devrimi ve 1905 Devrimi'nin Rusya ve dünya devrimci tarihi açısından en özgün yönü olan Sovyetlerin oluşmasıydı. Geri çekilme döneminde Duma'nın kuruluşu, Bolşeviklerin Duma'ya girişi ve yükseliş döneminin nasıl oluştuğu, aynı zamanda patlak veren emperyalistler arası paylaşım savaşı olan 1. Dünya Savaşı ve 2. Enternasyonal'in savaş karşısındaki vatan savunmacı oportünist tutumları ve Bolşeviklerin savaş karşısında 'asıl düşman kendi yurdundadır' söyleminin ifadesi olan Şubat Devrimi anlatıldı.

Şubat Devrimi ve Ekim Devrimi arasındaki geçici hükümet ve Bolşeviklerin geçici hükümete karşı nasıl mücadele verdikleri üzerinde duruldu. Sovyetler Cumhuriyeti'nin kuruluşu yani Proletarya Diktatörlüğü ve Sovyetlerin ilk kararnameleleri anlatıldı ve devrimci partinin eksikliğine vurgu yapıldı:

"Bugüne gelindiğinde yani 21. yüzyılda çağın ve nesnel koşulların değiştiğini bu yüzden de proleter

devrimlerin mümkün olmadığı burjuvazi tarafından sık sık dile getiriliyor; bu aynı zamanda bazı sosyalistler tarafından da söyleniyor. Dünyada işçi sınıfı kalabalıklaşıyor, burjuva düzeninin ezdiği katmanların safları sıklaşıyor, ulusal kurtuluş mücadeleleri en şiddetli şekilde devam ediyor ve emperyalistler arası paylaşım kavgası büyüyor. Tüm bunlar, 21. yüzyılın da aynı 20. yüzyıl gibi bir ayaklanmalar ve devrimler çağı olacağını gösteriyor. Ancak, bu ayaklanmalara ve devrimlere önderlik edecek Bolşeviklerinki gibi bir parti dünyanın hiçbir yerinde mevcut değil. Sadece ulusal düzeyde değil, dünya çapında da böyle bir partiye, bir dünya partisine yani Komünist Enternasyonal'in yeniden kurulmasına ihtiyaç var.

Çünkü en kötü durumlara bile hazırlıklı olan komünist bir parti olmadan proleter bir devrimin gerçekleşmeyecek"

Bu konuşmanın ardından sohbet bölümüne geçildi. Bu bölümde söz alanlar şunlara değindi:

- Rusya'daki devrim bugünkü pek çok soruna yanıt verdiği için önemlidir. Milliyetçilik, temsiliyet meselesi için de öyle. Bu devlette kendi devletini kurmak isteyen her ulusa ayrılma hakkı tanınmıştı. Hem de her ulusa gönüllü biçimde birleşme hakkını da tanıyordu. Ulus devlet meselesi aşılacaksa ancak böyle aşılabirdi. Bu tarihte ilk defa oluyordu. Bu devletin pek çok sorunu olabilir, çünkü dünyada ilk

defa kurulan bir devlet biçimiymiş. Önemli olan da bir defa kurulmuş olmasıdır.

- O zamanlar demokrasiyi burjuvazi getirir diyenler, bugün de demokrasiyi AKP getirir diyor. Özü itibarıyla sorun aynıdır, çözüm de belidir: devrim.

- Devrim her zaman beklenenden önce gelir, parti olmadığı için de hazırlıksız yakalanmamak lazım.

- Bolşeviklerden edinilen deneyimlerden biri de bütün ezilenlerin mücadelesini kapsamasıdır. Bütün proletaryanın mücadelesini ortaklaştıran bir devrimdi. Partinin yaptığı ise işçilere önderlik etmektir.

- Burjuvazi bütün emperyalist güçleriyle bu yaratılan devleti yıkmaya çalışıyor. Proletarya diktatörlüğü önce kurmak istediğimiz, sonra da kurtulmak istediğimiz bir yönetim biçimidir.

- Almanya'da işçiler Rusya'daki işçilerden kat be kat fazlaydı ve militandı, Rosa'nın bulunduğu parti dünyada en fazla işçi militanı olan partiydi, sendikaları da her yerdeki sendikalardan daha fazla gelişmişti. Yani burada her şey vardı, neden devrim olmadı? Çünkü dünyada komünist parti sadece Rusya'da vardı. Bütün koşullar olumsuzken devrim Rusya'da oldu. Rusya'daki parti ekonomistlerle, Menşeviklerle mücadele etti. Savaş olunca kendi vatanını savunmaya geçenlere karşı, asıl düşman kendi yurdunda diyen bir tutum alan bir partiydi Bolşeviklerin partisi. Bugün de bu koşulların hepsi var, yani emperyalistler arasındaki paylaşım kavgası büyüyor, işçi sınıfı o zamanlarla karşılaştırılmayacak kadar kalabalıklaşıyor, ulusal kurtuluş mücadelesi devam ediyor. Ancak bir komünist parti yok, acil olan da bu partiyi yaratmaktır.

Tuzla'dan komünistler

Yenibosna'da Ekim Devrimi Söyleşisi

1917 Muzaffer Ekim Devriminin 93. yıldönümünde bir söyleşiyse 20.yy'ın çehresini değiştiren bu devrimi anmak istedik, ancak bu devrimi tarihsel bir olgu olarak senede bir defa anılacak bir etkinlik olmasının ötesinde KÖZ'ün arkasında duran komünistler açısından Ekim Devrimi'nin önemli politik bir pusula, yolumuzu aydınlatan bir ışık olması dolayısıyla böyle bir söyleşi organize edildi.

İlk sözü alan yoldaş şunları dile getirdi:

"Ekim Devrimi'ni diğer devrimlerden ayıran özellik Sovyetlerin kurulması değil Sovyetlerin iktidar organı olmasıdır"

"Ekim Devrimi tarihte başarılı ilk proleter devrimdir. Paris komünü kısmi bir başarıyla sonuçlanmıştı. Bu devrime proleter karakterini veren özellik sadece işçi sınıfının önderliğinde gerçekleştirilmiş olması değildir, Ekim Devriminin bir işçi köylü asker ittifakı olarak gerçekleşmiştir. Ona proleter devrim olma karakterini veren şey bir iktidar organı olarak örgütlenmiş olan sovyetlerin iktidar almasıdır. Yani temsilcilerini doğrudan seçen görevlerini yapmadıklarında, yapamadıklarında onları görevlerinden alma yetkisine sahip bir organların tek bir yerde toplanabilmesidir.

"Ekim Devrimi "Asıl Düşman Kendi Yurdundadır" Şiiriyi başarıya ulaştırmıştır."

Ekim Devriminin önemini küçümsemek, zayıflatmak isteyen bir çok burjuva ve liberal tarihçi Ekim

Devriminin bir sonuç olarak kendiliğinden gerçekleştiğini iddia ederler, fakat burada unutulmuş şey şudur: Emperyalist paylaşım savaşını sadece o çağda Rusya topraklarında olan bir olay değildir. Dünyanın bir çok yerinde benzer bir paylaşım savaşı vardı, sadece Rusya'da bu savaş sınıflar arası bir iç savaşa dönüştürülerek ezilen emekçi yığınların namluyu diğer uluslardan sınıf kardeşlerine değil de kendi komutanlarına çevirmesi sağlanarak mevcut savaş koşulları bir iç savaşa çevrilmiştir. Dünyada o çağda başka benzer savaşların yaşandığı Almanya, Avusturya-Macaristan İmparatorlukları ve benzeri ülkelerde sol akımlar kendi devletlerinin yanında yer alarak devrime ihanet etmişlerdir. İşte bundan dolayıdır ki Emperyalistler arası savaş sınıflar arası bir iç savaşa dönüştüren Bolşevik Parti bu durumu devrimci bir hale sokarak yığınları proleter bir devrime taşımıştır.

"Ekim Devrimi Ulusal Sorunu ve Köylülerin Toprak Sorununu Çözmüştür"

Ekim Devrimi halklar hapisanesine dönüşen Çar İmparatorluğu'nun boyunduruğu altında yaşayan ezilen uluslara kendi kaderlerini özgürce tayin hakkını vermiştir. Bunun sonucu olarak 15'ten fazla ezilen ulus Sovyetler biçiminde örgütlenerek SSCB'yi kurmuştur, bu birliğe girmek istemeyen Finlandiya ve Ukranya ise burjuva devletlerini ilan etmişlerdir. Ekim Devrimi on milyonlarca topraksız köylünün toprağa kavuşmasını sağlamıştır. Zengin toprak ağalarının topraklarına el konulmuş bu topraklar

ihtiyaç sahibi fakir köylülere dağıtılmıştır.

Lenin Rusya'da daha Komünist Manifestonun çevirisinin bile yapılmadığı bir ortamda irili ufaklı devrimci odakları *İskra* etrafında örgütleyerek merkezi bir örgüt yaratmaya çalışmıştır. Bolşevikler olarak tarih sahnesine çıkacak olan siyasi akım ilk olarak Ekonomistler olarak bilinen akımları yenilgiye uğratmıştır. Daha sonra yasal Marksistler olarak bilinen akımları yenilgiye uğratmışlardır. RSDİP içinde bir bölünme yaşayarak Bolşevik-Menşevik ayrışması yaşanmıştır."

Yoldaş daha sonra, bugün de bu coğrafyaya baktığımızda 1907-1912 dönemine benzer bir siyasi sürecin olduğunu, bugün de o döneme bakarak siyasi gündeme yönelik politik bir tutum takınmak gerektiğini vurguladı. Bolşevikler 1907-1912 arası gerici dönemimde seçimlere katılmak, yardım sandıkları kurmak, kooperatiflerde çalışmayı nasıl önemsemişlerse bizlerin de bugün bu ve benzer çalışmalarını önemsememiz gerektiğini vurguladı.

Anayasa tartışmaları gündem olduğunda bizlerin de Kurucu Meclis vurgusunu öne çıkararak, bunu sol-sosyalist hareketin gündemine sokarak bir Kurucu Meclis talebiyle halk toplanmaları, paneller ve söyleşiler yaparak bu gündemi işçi emekçilerin gündemine taşımaya çalıştığımızı söyledi.

Sunumdan sonra çeşitli sorular soruldu:

•Bugün BDP'yi savunmak demek ne demek? Neden sendikal hareketi merkeze alan bir siyasi çalışma

değil de BDP'yi merkeze alan bir siyasi çalışma yürütülüyor?

•Bağımsız bir siyasi hareket demek ne demek? Bolşevikler bunu nasıl başarmış, biz bugün bunu nasıl başarabiliriz?

•Ekim Devriminin kadın sonuna nasıl bir katkısı olmuştur?

•Parti-sovyet ayrımı nedir? Tüm Sovyetlerde Bolşeviklerin çoğunlukta olduğu bir durumda böyle bir ayrımdan bahsedilebilir mi?

•Bolşevikler Bundculuğa karşı nasıl mücadele ettiler? Nasıl başarılı oldular?

Etkinlik soruların yanıtları alındıktan sonra sona erdi.

Etkinlik 5 Kasım Cuma günü akşam her hafta yenilen dayanışma yemeklerinden sonra yapıldı. Yaklaşık 2.5 saat süren söyleşi Cumartesi ve Pazar günleri yapılacak olan merkezi etkinliklerin duyurusuyla sonlandı. Etkinliğe yaklaşık 15 kişi katıldı. Fazla duyurusu yapılamayan etkinlik öncesi merkezi yapılacak olan panellerin afişleri A4 formatında çıktı alınarak mahalledeki siyasetlere ve yöre derneklerine bırakıldı. Etkinliğe başka siyasetlerden katılım olmadı.

Ekim Devrimi Yolumuzu Aydınlatıyor

Yaşasın Komünistlerin Birliği!

Yenibosna'dan Komünistler

Tuzla'da ESP İlçe Örgütü Açılışı

Ezilenlerin Sosyalist Partisi Tuzla İlçe Örgütü açılışını 23 Ekim Aydınlatıcı Mutlu Düşün Salonu'nda yaptığı bir etkinlikle gerçekleştirdi.

Açılış konuşmasını yapan ESP Tuzla İlçe Başkanı Levent Akhan, "Tuzla, Kürt ve Türk emekçilerinin yaşadığı bir işçi havzası, işçi ölümleri ile gündeme gelen bir bölge oldu bugüne kadar. Bölge emekçileri ise ESP'yi yapılan direnişler ile tanıdı. Tersane ve deri işçilerinin, Tuzla emekçilerinin şimdi yeni bir mevzisi var. İşçi ve emekçi halkımız bu düzeni yaşamaya mahkûm değil. İşçi ve emekçileri düzene karşı partimiz ESP bayrağı altında birleşmeye çağırıyoruz." dedi.

ESP Genel Başkanı Figen Yüksekdağ "Tersane ve deri işçilerinin, Tuzla emekçilerinin şimdi yeni bir mevzisi var. İşçi ve emekçileri bu yeni mevzide, ESP bayrağı altında birleşmeye çağırıyoruz. Değişimin öncülüğü ve kararlılığıyla yola çıktık. Bu değişim hepimizin gücüyle olacaktır. 7 Kasım'da yapılacak 1. Kongre'de değişimin gücüyle buluşalım." dedi.

Kürsüden konuşmalar yapılmadığı için biz de bir mesaj gönderdik: "Tersanede ölümlerin, fabrikalarda sömürünün, her türden hak alma mücadelesine saldırıların, operasyonların arttığı böyle bir dönemde devrimciler arasındaki ortak çalışmanın önemi her zamankinden daha fazla ortaya çıkıyor. Tuzla'da açılışını yapmakta olan Ezilenlerin Sosyalist Partisi'ne çalışmalarında başarılar diliyoruz, saygıyla selamlıyoruz. Yaşasın Devrimci Dayanışma!"

Halayların ve horonun eksik olmadığı gecede, "ESP umuttur, umut dimdik ayakta", "Birlik mücadele zafer" ve "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları atıldı. Etkinlik, Hasan Ali, Grup Entu ve İbrahim Rojhilat'ın ezgileriyle sona erdi.

Açılış etkinliğine BDP, KöZ, Limter-İş Sendikası, Eğitim-Sen, Bingöl Karerliler Derneği, Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi katıldı.

Tuzla'dan Komünistler

Fotoğraflarla
**EKİM
DEVİRİMİ**

Fotoğraflarla Ekim Devrimi isimli kitap KöZ Yayınlarından yayımlandı. Kitap siparişleri için kozonline@gmail.com e-mail adresinden bize ulaşabilirsiniz. Yurtiçinden gelen talepler, bedeli herhangi bir yolla yayınevine ulaştırıldığı takdirde perakende satış fiyatı üzerinden (7,5 TL), nakliye posta masrafı alınmadan, adrese ulaştırılır. Cezaevlerinden gelen talepler bedelsiz karşılanır.

EKİM DEVRİMİ TARTIŞMALARI 2010

“Ekim Devrimi Işığında Anayasa Tartışmaları ve Referandum”

KÖZ'ün düzenlediği Ekim Devrimi Tartışmaları'nın ikinci yıl etkinlikleri 6-7 Kasım tarihinde İstanbul'da gerçekleşti. İlk geçtiğimiz yıl düzenlenen Ekim Devrimi Tartışmaları bu yıl iki güne yayılan bir paneller dizisi olarak örgütlendi. Bu panellerin ilki 6 Kasım Cumartesi günü, Okmeydanı'nda, “Ekim Devrimi Işığında Anayasa Tartışmaları ve Referandum” başlığını taşıyordu. Panele ÖDP adına Alper Taş, Sosyalist Gelecek Parti Hareketi adına Ertuğrul Kürkçü ve KÖZ adına Çetin Eren katıldı.

KÖZ: “Bugün için İşçi ve Emekçilerin Bağımsız bir Mücadele Hattıyla Siyasal Sorunlara Yanıt Vermek Gerekir”

Panel KÖZ adına konuşan Çetin Eren'in konuşması ile başladı. Yoldaş panelde şu görüşleri ifade etti: “Biz Ekim Devrimi'nin tarihini ve tarihçilerin bir konusu olmadığını düşünüyoruz. Emperyalizm ve proleter devrimler çağında yaşadığımızı, işçi köylü ittifakı ile proletaryanın diktatörlüğü ile sosyalizm durağından komünizme geçecek bir çağın içinde olduğumuzu yani önümüzdeki dönemde işçi sınıfının ve insanlığın kurtuluşunun önünü açacak devrimlerin Ekim Devrimi gibi devrimler olacağını düşünüyoruz. Konuşmamda Bolşeviklerin farklı konjonktürlerde, farklı güç dengelerinde uyguladıkları taktiklerde bugüne ışık tutması gereken temel noktaların altını çizmeye çalışacağım. Bunları üç başlıkta özetlemek mümkün.

Birincisi, siyasal sorunlar söz konusu olduğu zaman sahte gündem diye bir şey yoktur. Burjuva rejiminin krizlerinden doğan siyasal sorunlar ancak devrimci bir şekilde işçilerin siyasal mücadelesi tarafından sonuçlandırılabilir. İşçi sınıfın temel siyasal sorunlarla, demokrasi mücadelesiyle ilgilenmesi gerekir. Bizim Bolşeviklerden, İki Taktik'ten, Ne Yapmalı'dan Nisan Tezleri'ne ve sonrasına uzanan çizgide öğreneceğimiz birinci ders bu.

İkincisi ise işçilerin, emekçilerin düzen güçlerine yedeklenmeden onlardan bağımsız bir şekilde, kendi örgütlenmesi ve siyasetin de işçilerin gündemine bu örgüt vesilesiyle sokulmasıdır. Bizim dönemimize en fazla benzeyen dönem ise Ekim Devrimi'nin hemen öncesi değil, 1907-1912 geri çekilme, tasfiyecilik dönemidir. Bolşevikler o dönemde, “Stolipin ve gerici reformlar geldi, burjuva demokratik devrim oldu, biz bu meseleleri ilgilendirmeyebiliriz” demediler. “Sovyetler yok, işçi sınıfı ileri gitmiyor, bize gereken ideolojik mücadeledir” de demediler. Bolşevikler, işçilerin geri çekilmesine paralel bir şekilde, onların örgütlenmesini sağlayabilmek ve bir yükseliş döneminde onlara tekrardan önderlik edebilmek için onların içinde durdular ve onları en geri temeldeki örgütlerde dahi örgütlemeye çalıştılar. Kooperatifler, yardımlaşma sandıkları kurdular veya onların içinde yer aldılar. Burada salt dayanışma değil, siyasal sorunlara dair propaganda ve ajitasyon yürüttüler.

Üçüncüsü, Bolşeviklerin diğer sosyalist akımlarla olan ilişkisi. Bolşevikler, Şubat Devrimi'nden sonraki dönemde, Menşevikler ve Sosyalist Devrimcilere karşı son derece katı, uzlaşmaz bir hatta bir mücadele yürüttü. Onların bu işi yapamayacaklarını, düzen güçlerine yamandıklarını söylediler.

Bugüne geldiğimiz zaman ise bu üç konuda dersler çıkarmamız gerektiğini, siyasal sorunları bu şekilde ele almak gerekir diye düşünüyoruz. Bugün, partizizmi bir kenara bıraktığımız zaman, siyasi durum nasıldır? Bugün mevcut rejimi yamalar ile kendi ihtiyaçlarına şekillendirmeye çalışan bir Amerikan emperyalizmi ve onun misyonunu taşıyan bir AKP mevcuttur. Rakipleriyle yaptığı mücadelede beklentileri yaratan ve bunun da arkasında durmayan bir AKP söz konusudur. CHP gibi diğer rakipleri de “bu göreve biz talibiz” diye ortaya çıkmaktadır. Böylece rejim tartışmaları anayasa tartışmaları olarak gündemimize oturmuştur. Bugün siyasal sorunlar önemlidir diyeceksek bu gündemi yok sayamayız. Aksine bu tartışmaları bizim siyasi gündemimizin başkösmesine oturmaı gerekir. “Emekçilerin başka sorunları var, ekonomik sorunları vardır” diyerek bunu ikinci plana itmek yapılacak hataların en büyüğü olur. Bir toparlanma sağlamak istiyorsak da bu soruna net bir yanıt sunmak gerekir.

İkincisi, bugün referandum tartışmaları ve seçime uzanan süreç içinde, düzen güçlerinden bağımsız örgütlenme yaşamsal ama sık sık unutulmuş bir ihtiyaçtır. Kısa vadede güç kazanmak veya başka reel politik hesaplar nedeniyle şu veya bu şekilde bu bağımsızlıktan taviz vermeyi sık sık gözlemliyoruz. Oysa bugün için iki burjuva kampından bağımsız olarak işçi ve emekçilerin bağımsız bir mücadele hattıyla bu siyasal sorunlara yanıt vermek gerekir.

Üçüncüsü, 1907-1912 dönemindeki kadar gerici bir dönemde de değiliz. Türkiye'de benzer bir tempoda ilerleyen bir hareket olmasa da, Kürdistan'dan Türkiye'ye gelen ve işçi sınıfın en çok ezilen ve sömürülen kesimini oluşturan Kürt emekçilerin yarattığı bir dinamizm var. Bu dinamizm ise BDP etrafında örgütlenmiştir. Bugünün siyasal sorunlarını o yüzden şöyle tarif ediyoruz: Türkiye'de anayasal sorunlar başta olmak üzere demokrasi sorunlarının tümünü merkezine alan muhalefeti, bir savunma hattını örnek için odağında

BDP'nin olduğu ve tüm siyasal güçlerin ortaklaşa hareket ettiği, emekçiler ve ezilenlerin eylemi bir mücadele hattını sağlamak gerekir diye düşünüyoruz. Biz de böyle bir siyasal mücadele hattının en ısrarlı ve kararlı takipçisi olacağımızı taahhüt ediyoruz. Bugüne kadar ki girişimlerimiz de hep bu yönde oldu ve böyle olacak.”

ÖDP: “Yeni bir Anayasa Talebini Aşağıdan Yukarıya Doğru Devrimci bir Mücadele Olarak Geliştireceğiz”

KÖZ adına konuşan yoldaştan sonra söz alan ÖDP Genel Başkanı Alper Taş ise şunları vurguladı: “Biz, Ekim Devrimi parti kadar Sovyetlerdir diye düşünüyoruz. Bolşeviklerin önderliği ve Menşeviklerle tartışması hakkında az çok bilgimiz var ama Sovyetlere dair tartışma bizim açımızdan biraz geri planda kalıyor. Ekim Devrimi'nin güncelliği bizim açımızdan hiçbir zaman devrim perspektifini kaybetmemektedir. Devrim perspektifini ve sosyalizm hedefini kaybettikten sonra yapacağımız işlerin bir anlamı yoktur. Kendimize baktığımızda, ÖDP'nin başarısını seçimlerde aldığımız oya göre değil, emekçilerin söz ve karar sahibi olduğu bir Fatsa gibi, bir Yeni-Çeltik gibi öz yönetim organlarını yaratıp yaratamamaya göre değerlendiriyoruz.

Devrim mücadelesi güncel sorunlara verilen yanıtlardan bağımsız değildir. Buradan baktığımızda, referandumda AKP hükümeti kendi çizdiği çerçevede bir anayasa paketini uygun görüp bize bir paket sundu. Bu pakete aldığımız tutum, bizim devrim ve sosyalizme dair nasıl bir algılayış içinde olduğumuzun küçük bir göstergesi oldu. Burada sol içerisinde ifade eden akımların önemli bir kısmı AKP'nin kendi ihtiyaçlarından geliştirdiği bu pakete katı sundular. “Bizim yapmamız gereken askeri vesayeti geriletmek” deyip uluslararası sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda Türkiye'yi yapılandıran AKP gibi bir partinin paketinin arkasında durdular.

Referandumda ortaya çıkan ayrılıkların ise taktiksel olduğunu düşünüyoruz. Elbette BOYKOT'u ve HAYIR'ı savunular arasında bir taktik farklılık var. Biz bugün Türkiye'nin içinden geçtiği sürece göre HAYIR seçeneğini seçtik. Bağımsız bir politik çizgi iki kampa göre yedeklenemeyi gerektirir dendi, bu doğrudur. İki kamp ortadan kalktı demiyorum ama Türkiye'de emperyalist kapitalist sistemin yeniden yapılandırılması sürecinde AKP bu ikili iktidar kavgasından güçlenerek çıktı. Devleti de her düzeyiyle yeniden yapılandırdı. Referandumla yapılan bu son hamle de bunun bir ifadesiydi. AKP de yeni rejimin partisidir. Biz çözümlene karşı mı gelişmekte olana mı karşı mücadele yürüteceğiz? Gelişmekte olan, yeni inşa edilene karşı mı? Elbette gelişmekte olan karşı olursunuz ama bunun yıkılan mantalite ile yapmanıza gerek yoktur. Kendi perspektiflerinizle buna karşı mücadele yürütürsünüz.

Anayasa tartışması ise devrimciler için önemsiz olamaz. Bu nasıl bir Türkiye istediğimize dair bir tartışmadır ve bunu güçlendirmek gerekir. Ama anayasa yapmanın bir güç meselesi olduğunu bilmek gerekir. Biz anayasayı temel meselelerimizden biri haline getiririz ama bunu istediğimiz anayasayı uygulayamayacağımızı bilerek yaparız. Anayasa burjuvazinin de ihtiyacı, bizim de ihtiyacımızdır. Burjuvazi giderek trpılanan ve sözde kalan sosyal devleti bütünüyle ortadan kaldıracak bir anayasa istiyor. Biz tam tersine, özelleştirilenlerin tekrar kamulaştırıldığı, parasız eğitim, sağlık ve ulaşım gibi başka bir anayasa ihtiyacından hareket ediyoruz. Aynı zamanda Kürtlerin ve Alevilerin kimlik taleplerini de karşılayan hem özgürlükçü hem eşitlikçi bir anayasayı talep ediyoruz. Bu anayasayı yapma mücadelesini geliştirmek gerekir. Bunun için “Yeni bir anayasanın bir kurucu meclisi olur, bütün barajlar kalsın” demeliyiz.

Toplumun bütün örgütlenmeleri de buna katılmalıdır. Biz de aşağıdan kuracağımız örgütlenmelerle buna katılıp emekçilerin örgütlenmelerini güçlendirmeliyiz. Yeni bir anayasa ise Kürtlerin sorunlarını ise liberal tarzda çözecektir. Bu liberal tarzdaki çözümü önemsiz gördüğüm anlamına değil, Kürt halkının özgürlük taleplerinin şu veya bu düzeyde karşılanabileceği anlamına gelir. Bu da bizlerin yapacağı demokratik basınç ile alakalıdır. Anayasal vatandaşlık, anadilde eğitim gibi meseleler yeni bir anayasada veya bu sistemde çözülebilir ama bunun için de Kürt siyasi hareketiyle ve bizim bir mücadele yürütmesi gerekir.

Ama mesele arkadaşın söylediği gibi sadece siyasi özgürlüklerle ilintili değildir, sosyal taleplerle de ilgilidir. Hem eşitlik hem özgürlük, hem sosyal taleplerin hem kimlik taleplerinin karşılanması bütünlüğü içinde yeni bir anayasa talebini aşağıdan yukarıya doğru bir devrimci mücadele olarak geliştirmemiz önemlidir diye düşünüyoruz.”

Sosyalist Gelecek Parti Hareketi: “Referandum ile 2011 Seçimleri ile bir Emek ve Özgürlük Bloğu Oluşturmak için Alan Açıldı”

Alper Taş'tan sonra söz alan Sosyalist Gelecek Parti Hareketi'nden Ertuğrul Kürkçü ise şunları söyledi: “1917 Ekim Devrimi'nin, bizim için, tüm dünya ve insanlık için ne kadar devasa bir önemi olduğunu hep birlikte yeniden görüyoruz. O dönemde de bütün Avrupa'nın, bütün mazlum ülkelerin, Doğu'daki Müslüman halkların Rusya'da olanın tekrarı için nasıl ayağa kalktığını görüyoruz. Bu bir siyasi ve sosyal devrim olmakla kalmadı ve insanlığın bütün yaratıcı enerjisini bilimde, siyasette veya sanatta ayağa kaldırdı. Bunun için İkinci Büyük Aydınlanma Çağı olduğunu söyleyebiliriz. 1789'un yarım bıraktığı işleri tamamlayarak insanları nihai kurtuluşuna götüren ikinci büyük atılım olduğunu görebiliriz.

İşgal altındaki Türkiye'nin kurtuluşu için savaşan güçlere destek veren tek devletin de SSCB olduğunu ve TKP'nin kuruluşuna el verenlerin onlar olduğunu hatırlamak gerekiyor. Fakat bütün bunlara rağmen Ekim Devrimi'nin yenilmiş olduğunu unutmamak gerek. Sovyetler Birliği artık yok. Onun etkisiyle ortaya çıkmış devrimci hareketler bastırıldı. Kurumsal olarak bir Enternasyonalizm yok. Ben aslında burada Ekim Devrimi'nin kendisinin kendi yıkılışının sebebinin de açıkladığını düşünüyorum. Lenin, devrimin ertesinde, “bu bir Avrupa ve dünya devrimi ile tamamlanmazsa ayakta kalamayız” dediğini biliyoruz. Fakat bu olmadı. Ekim Devrimi, önce Lenin'in ölümünün ardından Rusya'nın içinde gerçekleşen eski muhafızlara karşı büyük kıyam hareketleriyle ve ondan sonra “tek ülkede komünizm” ve de sonuçta Enternasyonal'in yıkılışı ile de kendi yıkılışını hazırladı. Bir sosyalist devrim, yalıtık olarak bir ülkede doğuşa yaşayamazdı. Sermaye uluslararası bir güç olduğu için devrim uluslararası alanda tamamlanacaktır.

Fakat bu Ekim Devrimi yanlış anlamına gelmiyor. Bir devrim yanlışlıkla olamaz. Bu devrim, yaşaması için en elverişli koşullarda meydana gelmiş olabilir. Bir üçüncü hamleyi eğer tamamlayamazsak dünya ve doğanın gidişatına göre üzerinde devrim yapacak bir dünyamız bile olmayabilir. Kapitalizm aynı zamanda doğal, ekolojik bir krizi de tetikliyor. Kapitalizme son vermezsek başka bir yüzyıllık olmayabilir. O yüzden akut bir devrimci durum ile karşı karşıyayız. Ekim Devrimi için “bu başka bir dünya” diyenler ya da Ekim Devrimi'ni tamamen buraya uyarlayanlar var. Aynı ırmakta iki kere yikanamazsınız. Belli maddi koşullar altında belli sosyal güçler karşı karşıya geldiğinde çeşitli ihtimallerin doğabileceğinden söz etmek lazım. Bir tek Rusya'da devrim olmadı. Çin'de, Vietnam'da, Küba'da, Nikaragua'da devrim oldu, Latin Amerika da devrimin eşğine geldi.

BOYKOT tartışmasında ise Ekim Devrimi'ni kanun haline getirmek bana çok ilginç geldi. Lenin'in başka konularda dedikleri hakkında hiçbir şey demeyen pek çok arkadaşımızın “Lenin boykotu şu koşullarda önerir” demesi bana enteresan geldi. Oysa bizim koşullarımızda parlamento seçimlerine katılıp katılmamayı tartışmıyorduk. Ayrıca boykot tartışması bir ayaklanmanın olup olmamasıyla ilgili değildi. Ben boykotta alınmış tavırların sınıfsal ayrışmaya yol açmasının şart olmadığını düşünüyorum. BOYKOT tartışmasının önemi şuradaydı: Kürt özgürlük hareketinin sadece bir ulusal hareket olmadığını ve özellikle referandum sürecinde Kürdistan burjuvazisininin BDP'nin yakasından düştüğünü gözlemliyoruz. Kürdistan özgürlük hareketi, Türkiye coğrafyası içinde bir özüm etrafında istikrar kurduğundan beri kendi geleceğini Türkiye'nin diğer ezilenleriyle tayin edeceğinin bütün seçimlerde sol ile ittifak yaparak gösteriyor. Bunu karşılıksız bırakmamak gerekir. Boykota itibar edenler veya emeyenler olsun, ben 2011 seçimleri için bir emek ve özgürlük bloğu

oluşturmak için alan açıldığını görüyorum. Bunun bir anayasa tartışma ile taçlandırılması önemli.”

Ekim Devrimi'nin Özgünlüğü Üzerinde Duruldu

Verilen aradan sonraki soru-cevap kısmında ise referandumdaki HAYIR-BOYKOT ayrımına, 2011 Genel Seçimlerindeki tutumlara, Ekim Devrimi ile diğer devrimler arasındaki farklara dair çeşitli sorular soruldu. Soru-cevap kısmından sonra ikinci tur konuşmalarında ilk olarak sözü alan Ertuğrul Kürkçü ise şunları söyledi:

“İstisnai durumlarda sıradan olandan ayrılan insanlara daha çok dikkat etmemiz gerekiyor. Kendimizin bu durumlarda yenilikçi, var olanı aşan bir tavra sahip olmamız önemli olur. Devrimci kriz yeteri kadar derinleşmemiştir. Lenin'in bütün umudu ikinci dalga geldiği zaman hazır olmaktı. Bu iki devrimci dalga arasında da devrimci parti muazzam bir metamorfoz geçirdi. Küba Devrimi'ni model mi alıyorum? Ben hiçbir şeyi model almıyorum. Elbette, bir partiyi kurmak için şu kadar yıldır çalışıyoruz. Parti önemsizdir demiyorum fakat şunu diyorum: koşullar, her bir ülkede farklı tezahür eder. Küba'da hala en sonuna kadar direnen sosyalizm teşebbüsünün özgünlüğünü anlamak gerek. Keza Çin Devrimi. Biz Marx'ın, Lenin'in Komintern tecrübesine inanıyoruz ama her zaman da yeniliğe açık kapı bırakıyoruz.”

Alper Taş ise ikinci konuşmasında daha çok anayasa tartışması ve HAYIR-BOYKOT ayrımı üzerinde durdu: “Biz bu anayasa meselesine dahil olmayalım demiyorum. Tersine, bu tartışmaya her düzeyde katılmamız gerekiyor. Ezilenlerin talepleri için basınç yapmak ve bu meseleyi önemsemek gerekiyor. Bizim taleplerle ortaya çıkmamız lazım. Kimlik talepleri, güç dengelerine bağlı olarak yeni bir anayasada çözülebilir. Liberal bir çözüm derken bunu kastediğimdir. Ama kapitalizmin yarattığı sosyal sorunlar bu anayasada çözülmez. Kürt sorununun sosyal ve sınıfsal boyutu bu anayasa ile daha belirli olur. ÖDP olarak tek başımıza seçimlere girmeyi düşünmüyoruz. Birleşik bir sol muhalefeti yaratmaya dönük bir seçim siyasetinin daha doğru olacağını düşünüyoruz. Düzen karşıtı talepler etrafında bir zemin inşa etmek gerekiyor. Kürt siyasi hareketinin reddetmek, ondan kaçmak mümkün değil, sosyalist hareketin elbette onunla bir ilişkisi olmalıdır. Ama Kürt siyasi hareketi ile sosyalist hareketinin inşasını ayrı bir başlık altında almak gerekir. Kürt siyasi hareketi ulusal bir harekettir ve bundan dolayı değişik yönelimleri vardır. Bu bir demokrasi kaynağıdır. Fakat bugün Türkiye'de sosyalist hareket yok.”

Son olarak KÖZ adına konuşan Çetin Eren ise ikinci tur konuşmasında şunları vurguladı:

“Biz bütün devrimleri farklı bir yere, Ekim Devrimi'ni farklı bir yere koyuyoruz. Çünkü sadece Ekim Devrimi'nde Sovyetler egemen iktidar organı olarak duruyor. Dünyanın hiçbir başka devriminde böyle bir durum söz konusu değil. Ekim Devrimi'nde parti ve sovyet ayrımı var. İnsanlık sınıfsız ve sömürsüz bir dünyaya ilerleyecekse Ekim Devrimi gibi devrimlerle ilerleyeceğini düşünüyoruz. Diğer devrimler ise sınıfsız topluma giden yolu engelleyecektir. Sınıf mücadelesinin tarihinden dersler çıkarmamız gerekiyor. Örneğin, Çin Devrimi söz konusu ise 1928'de başarısızlığa uğrayan bir süreçten bahsetmek gerekir. Tam bu esnada Bolşevik partiside devreye giriyor. 7 Kasım'da yeni bir Şubat Devrimi olmuyor. 7 Kasım bir anlamda darbedir, doğru. Geçici hükümete darbeyi vurup anahtarı Sovyet Cumhuriyeti'ne verdirir. Böyle bir hamleyi de herhangi bir parti değil, Bolşevik tipte bir parti yapabilir. Ekim Devrimi'nin yenilmesini ise bir dizi kötü, tasfiyeci unsurun ürünü değil, Avrupa'daki dalganın sürüklediği bir dizi oportünist Komünist Enternasyonal'e girip, sağcı, tasfiyeci tutum takınmasında aramak gerekir.

Biz bugün bu devrimci bir durumda değiliz. Geri çekilmenin yaşandığı bir dönemdeyiz. Tam da bu nedenle taktiklerimiz ve siyasal sorunları ele alışımız Bolşeviklerin kurucu meclis sorununu ele aldığı gibi olmamalı. Biz bugün emekçileri, emek sorununu da, siyasal demokrasi sorunlarını da kapsayan sosyalist bir zeminde bir araya getirmeliyiz. Biz bu sınıflar üzerinden emekçilerin savunma hattını örmeliyiz. Seçimler de tam bu nedenle önemlidir. Kürt hareketi var, bizim sol hareketimiz var yaklaşımını doğru bulmuyoruz. Bir siyasi hareketi değerlendirirken onun kendisine vehmettiği özellikler üzerinden değerlendiremezsiniz. BDP'ye Kürt hareketi deseniz bile Newroz'daki kitle işçi sınıfının bir parçasıdır ve Türkiye'deki demokrasi sorunu ile ilgili politikleşmiş bir kesimdir. Bundan da öte, BDP ve diğer sol partiler arasında programı arasında bir fark yoktur. Bu ise bir kuyrukçuluk değildir. Kuyrukçuluk bir hareketin gerisine düşmektir, işçi hareketinin gerisine düşüp onun yaptığını alkış tutmaktır. Bugün tersine, “BDP'nin odağında olduğu bir savunma hattı örülsün ve bu seçimlere taşınısın” dediğiniz zaman siz BDP'yi ileriyi çağırıyorsunuz. Bizce tüm sosyalistlere düşen tutum budur.”

"Ekim Devrimi Sosyalist Devrim midir? Demokratik Devrim midir?"

Ekim Devrimi Tartışmaları 2010 etkinliklerinin ikinci günü ise 'Ekim Devrimi Sosyalist Devrim mi Demokratik Devrim mi?' başlığı ile gerçekleşti. Panele konuşmacı olarak Teori ve Politika adına Metin Kayaoğlu ve KöZ adına Orhan Dilber katıldı.

Köz: “Sınıfların Ortadan Kaldırılması için Mücadeleye Öncülük Etme İddiasındaki Komünistlerin Temel Görevi Siyasal İktidarı Almaya Yönelik Sorunu Kavramaktır”

Saygı duruşu ve giriş konuşmasından sonra söz Orhan Dilber'e verildi: "Ekim Devrimi demokratik devrim miydi sosyalist devrim miydi tartışması şu anda Ekim Devrimi'nin kalıntıları mevcutken tamamen teorik bir tartışma çerçevesinde yürütülüyor. Mümkün olduğu kadar bu tartışmanın politik ve pratik anlamı üzerinde duracağım. Biz şu anda 'yaklaşan bir devrimde iktidarı almak için ne yapmalı, nasıl yapmalıyı tartışmıyoruz. Rusya'da bu tartışma varken herkesin hemfikir olduğu bir konu vardı: bu Çarlık otokrasısından kurtulmak lazım. Tartışmanın esası otokrasiden kurtulup kurtulma konusu değildi, "otokrasiden nasıl kurtulacağız ve yıkıldıktan sonra kim iktidara gelecek?" konusuydu.

Bu bakımdan "Yaklaşan Devrimde Sosyal Demokratların İki Taktiği" adı altında Lenin ve Bolşeviklerin çerçevesinin çizdiği bu tartışmada öncelikle iki noktanın altını çizmek lazım. Bu kitap esasen RSDİP içerisinde örgütsel sorunlara yönelik iki ayrı çizginin birbirinden ayrt edilmesi ve bundan sonra oportünist pozisyonun tespit edilmesi ile alakalıydı. Kitap, 'örgütlenme ve partiye yönelik oportünist bakış açısının iktidarı ele geçirilmesi konusunda, Rusya'daki devrimin görevleri konusunda da kendini göstermesi beklenmelidir' diye bir varsayım üzerine oturuyordu. Örgütsel sorunlara yönelik oportünist bakış açısının siyasal sorunlara yönelik oportünist bir çizgiye dönüşmesini öngörüyordu.

Menşeviklerle Bolşeviklerin birbirinden ayrılmasına sebep olan kongre gerçekleşmeden evvel, ilk yola çıkarken Lenin'in 'Nereden Başlamalı' makalesinde otokrasinin yıkılması halinde siyasi iktidarı tümüyle sömürücü sınıflardan alıp bunların baskı aygıtlarının parçalanıp, iktidarı işçilerin ve köylülerin eline geçmesinin sağlayacak, bu sürecin önünü açacak bir partiye bu nedenle ihtiyaç olduğundan bahsedilir. Bu bakımdan o devrim stratejisi, İki Taktik'te çizilen ayrımları ve Şubat-Ekim arasında izlenen tutumun temel eksenini oluşturur. Rus Devrimi de tamamen böyle olmuştur. Otokrasinin yıkılması Bolşeviklerin planları sayesinde olmamıştır. Hiç beklemedikleri bir anda olmuştur, herhangi bir hazırlıkları yoktur.

Demek ki sorun, devrime ilişkin bir strateji belirlerken esas amaçlanan şeyin nasıl sağlanacağını değil, bir başka amacı nasıl somutlayacağını tayin etmek ve çerçevesinin çizmektir. Kitabın evrenselliği de buradadır. Sınıfların ortadan kaldırılması için mücadeleye öncülük etme iddiasında komünistlerin temel görevi de aynı yerdedir. Siyasal iktidara yönelik sorunun kavrayışındadır.

1907-1912 gerici dönemimde Bolşevikler otokrasiye karşı bir demokrasi mücadelesini nasıl yürüttüler konusuna bakalım. O zaman otokrasi ne yapıyordu? 1905 Devrimi'nin yenilgiyle sonuçlanmasının üzerinden, adeta bugünkü gibi demokratik açılımlar söz konusudur. Bu açılımların istismar edilmesine karşı muazzam bir baskı ve şiddet uygulanır. İşte, burası 1907-1912 döneminde Bolşeviklerin taktiklerinden ders çıkartabileceğimiz önemli bir husustur.

'Aslında Nisan'da Bolşevikler başka bir çizgiye yönelmişlerdi, Lenin geldi, bunu değiştirdi' demek ise doğrudur fakat neyi değiştirdiği konusunda rivayetler doğru değildir. Yani, 'İki Taktik'te söylenenler yanlış, Nisan'da bunlar düzeltildi' diyenler, bu tartışmaları izlemeyen yapılan bir yuvarlama gayretindedir. Söylenişinin aksine, Lenin İki Taktik'teki formülasyonlarını Nisan Konferansı'nda doldurmaya başlamadı. 1905 Devrimi ile somutlanmış, içi doldurulmuş olan İki Taktik'teki formülasyonlar halen soyut kalıplar olarak tekrarlamak isteyenler ile bunu o somutluğu içerisine yerleştirmek isteyenler arasındaki bir tartışmadır, Nisan'daki tartışma. İki Taktik'te söylenen şuydu: 'eğer şu ya da bu şekilde Çarlık yıkılırsa ve yerinde bir hükümet kurulursa ve bu hükümet işçilerin, köylülerin arkasında durduğu devrimci hükümet olursa biz bunun içinde olmalıyız, olmak zorundayız. Veyahut da, böyle bir hükümet olmazsa, biz de o zaman onun karşısında oluruz'. Menşevikler o esnada peşinen 'Rusya'da burjuva devrimi görevleri vardır ve proletarya ile sosyal demokratların yapması gereken de burjuvaziye bu tarihsel görevleri tamamlamak için destek olmaktır' diyordu. O zaman Bolşeviklerin bir kısmı, Menşevikler gibi, otokrasinin yıkılmasıyla kurulan 'geçici hükümete katılmak doğru değildir ama bunu desteklemek, ilerletmek lazımdır...' diyordu. Tartışmalar bunun üzerindeydi.

Bunlar bugün niye bizi ilgilendiriyor? Bir referandum yaşadık. 'Asker ve sivil bürokrasinin hükmettiği bir

parlamentar rejim yerine bu vesayetin kaldırıldığı bir başka rejim oluşturacağız' diyorlar. Bunun adına da demokratik açılım diyorlar. Bir taraftan işçilerin de buradan kazanımları olacak, Kürtlerin de, deniyor. Türkiye'de 'demokratik açılım' diye bir gündemle emekçileri satın almayı çalışan bir hükümet olduğunu, 1912-1917'de Rusya'da olduğu gibi, akılda tutmak lazım. Bunu da başka taleplerin önünü kesmek için sunuyor.

Şubat'ta ise devrim olmamıştır Lenin'in görüşüne göre. Onun için ikili iktidar vardır. Onun için aslında devrimi 7 Kasım'da yapmak lazımdı. Burjuva devlet aygıtını ortadan kaldıracak, iktidarı emekçilere verilmesini sağlayacak bir partiye ihtiyaç vardı. Lenin bu fikri 1902'den beri söylüyordu. Şubat'tan sonra aynı şeyi söylemeye devam etti. Devrim, Şubat ile Ekim arasında hazırlanmış ve 7 Kasım günü olmuştur. Öngörülen devrim neyse gerçekleşen de odur ve her yerde devrim böyle olacaktır. Ekim Devrimi sosyalist veya demokratik devrim değil, ilk başarılı proleter devrimdir. O gün bugündür dünyanın her yerinde gerçekleşmesi gereken ve mümkün olan yegâne devrimdir; bundan başka da bir olasılık yoktur."

Teori ve Politika: “Ekim Devrimi Tarihsel Devrimcilikten Kopan Komünistlerin Önderliğinde Gerçekleşen ilk Politik Devrimdir”

Orhan Dilber'den sonra ise Teori ve Politika adına Metin Kayaoğlu söz aldı: "Ekim Devrimi ile başlayan devrimler silsilesi bizim büyük bir mirasa sahip olduğumuzun açık bir kanıtıdır. 20. yüzyılın büyük depremlerini yarattık. Bu devrimleri yaratanlar yenildiler, evet yine yenilecekler ve eleştirilecekler. Burada bir sorun yoktur. Bu yüzyıla iktidar almayı reddetmeyen, iktidara oynayan, komünist partilerin iktidar alma, iktidar etme ve bir yapı kurma mücadelelerini öne alan marksistler damgalarını vurdular. Dileriz öndümdeki bu yüzyıla da bu mirasımızın eksiklerini gidererek ve eleştirerek damga vururuz.

Devrimin sosyalist ya da demokratik niteliğine ilişkin tartışma bize göre 19. yüzyılda genel olarak sosyalist yazının kapitalizmi ve burjuvaziyi değerlendirmesine bağlı bir yanlış ayrım, kategorik olarak yanlış bir ayrım. Bize göre bir tarihsel devrimcilik vardır. Tarihsel devrimcilik zihniyet olarak şudur: tarih, kölecilikten feodalizme geçer, bu geçişte köleler değil, feodal toplumun yeni hakim sınıfları devrimcidirler ve o dönemde devrimciliğin işi o yeni hakim sınıfı desteklemektir. Feodalizmden kapitalizme geçişte burjuvazidir geçişin önderi, bu geçişin tamamlanacağı noktaya kadar da ezilen devrimcilerinin görevi burjuvazinin tarihsel misyonuna destek vermektir.

1905'e yönelik Orhan Dilber'in yaklaşımına katılıyorum. 1917 Nisan'ında falan değil, 1905'te Bolşeviklerle Menşevikleri ayıran temel husus şuydu: bir kendiliğinden patlama oldu, kendiliğinden devrim gerçekleşti. Menşevikler 'elbette görevimiz teorinin de bize verdiği gibi devrimci ve ilerici burjuvaziyi desteklemektir' dedi. Bolşevikler ise 'hayır biz kendi öncülüğümüzde ezilen ve emekçi sınıfların toparlayan bir devrimi yürütmekle yükümlü'yüz' dediler. Fakat Bolşevikler bunu gene bahsettiğimiz tarihsel devrimcilik ayrımları taşıyan kavram ve kategoriler içinde yaptılar. Yani eylemlerile, politik duruşlarıyla tartıştıkları kavram ve kategori arasında bir çelişki vardı. Tarihsel devrimcilik diye tabir ettiğim anlayışın kavram ve kategorilerini Bolşevikler temel olarak reddetmedi, fakat pratik reddedişleri üzerinden ayrımları tartışmaya ve yavaş yavaş kemirmeye başladılar. Yani şunu söylediler: 'Devrim yapacak pratik koşullara sahipsek bunu ezilenlerle yapmakla mükellefiz. Bizim dışımızda bir tarihsel görevli ve misyoner tanımlıyoruz'.

Tarihsel devrimcilikle ifade ettiğim anlayışın demokratik devrim, burjuvazinin devrimi ve proletaryanın devrimi yani sosyalist devrimle ayrımları aşan bir süreçte Bolşevikler 1905 devriminden itibaren girmişlerdi. Bu, tamamlanmış, bilince de yedirilmiş ve de bütünüyle sirayet etmiş bir süreç haline gelmedi. Dolayısıyla bizim kanaatimize göre, bu demokratik devrim sosyalist devrim ayrımlı bahsettiğimiz tarihsel solculuk, tarihsel devrimcilik, yani ilerlemecilik diye başka dille ifade edilen şeye aittir. Lenin'in yaptığı artık yeni bir devrimciliktir, politik devrimciliktir. Kendini güya tarihin derin görevleri ve misyonları karşısında onun basit taşıyıcısı ama yüreği ferah taşıyıcısı olarak ifade etmekten uzak duran, politik konjonktürü çok iyi yakalayan, kollayan ve politik konjonktürde örgütünün fiziksel gücüyle kitleleri manipüle, sevk ve idare edişiyile politik konjonktürde kendine yer arayan bir devrimcilik.

Bu bakımdan ne Ekim devrimi sosyalist devrimdir, ne 1949'da Çin'de olan demokratik devrimdir. Bunlar bizce bir farklı ifadeyle komünistlerin önderliğinde, komünist partinin önderliğinde, komünist örgütün önderliğinde gerçekleşen ezilenlerin devrimleridir.

Türkiye'de marksist düşünceler 1920'nin başından itibaren var, fakat TKP'nin Suphi döneminin sembolik

varlığı dışında Türkiye'de marksizm politik bir varlık olarak 1972'de devreye girmiştir. Fakat 1971'de devrimcilik ortaya çıkmıştır. Burada şematik bir takım ayrımlar yapmaya çalışacağım. Devrimcilik ortaya çıkmadan önce Türkiye'de solda bir tartışma yürümüştür. Milli demokratik devrimciler ile sosyalist devrimciler tartışması. Ayrımlar ise tarihsel devrimcilik mantığı üzerinden, ilerlemecilik mantığı üzerinden yapılmıştır. Bizce yanlış bir zemin üzerinde ilerlemiştir bu tartışma. Fakat 71 ile birlikte Türkiye'de 3 tane devrimci örgüt ortaya çıkmıştır. Bu 3 devrimci örgüt, hep şaşmaz bir şekilde MDD'cilerden koparak ortaya çıkmıştır. Sosyalist devrimcileri de çok eleştirmişlerdir, çıkışlarının önemli gerekçelerinden biri de sosyalist devrimcilerin anlayışlarını eleştirmek üzerine kurulmuştur. Türkiye'de burjuva demokrasisi yok, Türkiye'de şiddet ortamı var, devletin zor aygıtı çok belirgindir, o yüzden muhakkak devletin şiddetin tekelini kırmaya yönelik bir mücadele etmek gerekir' demişlerdir. İşçi sınıfı dışında halk kitleleri, ezilen kitleler aramayı öğrenmişlerdir. Köylüler demişlerdir, başka kesimler demişlerdir, Kürtler demişlerdir. Kabaca bizce arkadaşlar, bu üç devrimci örgüt bir "politik devrimcilik" anlayışına sahip olmuşlardır.

Fakat aralarında bir takım farklar olmuştur. THKO ile THKPC bu meselede, bu eski ilerlemeci mantığı terk etmeye konusunda daha güçlü bir vurguya sahip olmuş ve bunu pratik hareket tarzlarına da yansıtmışlardır. Kaypakaya'nın önderliğindeki TKP-ML ise şunu demiştir: 'Biz kendi gücümüzü teşkil etmeden, kurtarılmış bölgeler yaratmadan, halk ordusu kumandan ve partimizi güçlü şekilde ortaya inşa etmeden hiçbir kesimle ittifak kuramayız'. Kaypakaya'nın ortaya koyduğu anlayış ve pratik hal tarzı aslında Lenin ve Mao'da başlayan dinamiğin Türkiye'de özgülünde başarılı bir örneğidir bizce aslında. 'Devrimi biz yaparız, devrim sorumluluğu bize aittir, başka hiçbir kesimin böyle bir sorumluluğunu tanımıyoruz, bizim işimiz kendimizi güçlendirmektir, kendimizi inşa etmektir. İnşa etmeden önce de ittifak arayışları bizi onların arkasına takar' demiştir Kaypakaya. Bu bizce çok önemli bir ayrım. Fakat bu ciddi ayrım üzerinden geçen 40 yılda ne yazık ki kendini Türkiye'de sol ve devrimci kamuoyuna yeterli ve güçlü bir şekilde koymamıştır. Bu da bugünden başlayacak, bu işin savunusunu yapan insanların yüreğindedir. Devrim bizim işimizdir. Somut olarak, ezilenleri kucaklayan ve faaliyete geçirebilen komünistler örgütünün işidir. Ve devrimin demokratikliği, sosyalistliği tartışmaları geri bir sorunsalın tartışmalarıdır."

Sorular ve İkinci Tur Konuşmalar

Soru kısmında ise Ekim Devrimi ve diğer devrimlerin farkına, Troçki'nin konumuna, 'tarihsel devrimcilik' kavramına, Çin Devrimi'ne ve Lenin'in konumuna yönelik çeşitli sorular soruldu.

Soru kısmından sonraki ikinci turda ilk söz Metin Kayaoğlu'na verildi:

"Bizim bu parti örgütü ve proletaryanın öz örgütleri, işçi emekçilerin örgütleri veya ezilenlerin örgütleri arasındaki ayrım konusunda şöyle bir genel kanaatimiz var: 1905'te Rusya'da Sovyetler ortaya çıkmadan önce de devrim mümkündür. Böyle bir şeyi hiç düşünmüyorlardı. Lenin de Sovyetlerin oluşumu karşısında çok şaşırıldı. Devrimi elbette ki iyi örgütlenmiş bir parti tek başına yapmaz. Bu konuda Lenin'in söylediğini unutmayalım: "Bir parti kendini nasıl gerçekleştirebilir? Bir parti genel anlayışlar, kitle bağlan, sınıfın öncü kesimleri ve sınıfın geniş kesimine egemen olan öncü kesimleri örgütlediği zaman devrimi başariyle ulaştırabilir."

Bolşevik partisinin Nisan'dan itibaren "Bütün iktidar Sovyetlere" demesinin sebebi partinin Sovyetlere hakim olduğundan emin olmasıydı. Bu olmadan bu şiar yükseltilmedi. Her zaman Sovyetlere Bolşevik partinin hakim olacağı ön kabulüyle Sovyetler Lenin tarafından bir meşru iktidar örgütü olarak ön plana çıkarıldı muhataplarına karşı.

Biz kısaca şunu söylüyoruz: işçi sınıfına ve devrime yönelecek ezilen kesimlerin üzerindeki parti hakimiyetidir temel soru. Proletarya diktatörlüğünün de parti dışında ya da proletaryanın siyasal düzeydeki yansımaları veya temsiliyeti dışında gerçekleşmesi naifdir.

Üç farklı örgüt var, biz örgütlü devrimcilik yapmak için bu örgütlerin hangisine gideceğiz? Bu üç örgütün ayrımları neler? Bizce İbrahim Kaypakaya'nın örgütü açık ara öndedir. Biz ona marksist diyoruz diğer örgütlere marksist olmayan örgütler diyoruz. Soyut devrimcilik bakımından TKP-ML iki örgütten gerideydi ama toplamlı itibarıyla devrimcilik açıdan bu örgüt diğer örgütten fersah fersah ilerdedir.

Troçki'nin Rusya devriminde nereye oturduğuyula ilgili soruya gelince: Troçki Lenin'den sonra Rusya devriminin en önemli lideridir. Biz başka akımların Troçki

sevmezliğini paylaşmıyoruz. Troçki'nin işçiliği çok önemlidir, işçi kendiliğindenliği üzerinden de yola çıkar. Bizce Troçki'nin en özel kıymeti Bolşevik partiye katılmasıdır. Fakat klasik doğruları söyleyen aydın pozisyonuna düşmüştür Troçki.

Türkiye devrimci hareketi önemli bir çözüme yaşıyor. Bu çözümlenin zihni karşılıklarından biri Türkiye'nin 21.yüzyılın başından beri Avrupa Birliği uyum yasaları çerçevesindeki yönelimlerin burjuva demokratik devrimi tamamlamak açıdan önemli olduğu, bunun faşist diktatörlüğü çökerttiği ve bu koşullarda silahlı mücadelenin gereksiz olduğu düşüncesinin 40 senedir mücadele yürüten bir sürü devrimci çevreye sirayet etmesidir. Bu endişe vericidir. Parti yokluğunda politik devrimciler ne yapmalıdır? Onun cevabı bizim şu anda yürüttüğümüz politik mücadele tarzıdır. Bizim devrim anlayışımız yalnız üçüncü dünya ülkelerine değil bütün dünyada kullanılabilircek bir devrim anlayışıdır: Dünyanın her yerinde politik devrim."

Orhan Dilber ise ikinci turdaki konuşmasında şunları belirtti:

"7 Kasım'da gerçekleşen bir olayın yıldönümü vesilesiyle konuşuyoruz. Bu doğrudan doğruya insanlığın kurtuluşu için yapılmış bir eylem değil. Bu ne 7 Kasım'daki eylemin önemini ortadan kaldırdır ne de 'insanlığın kurtuluşu proletaryanın kendi eseri olacaktır' saptamasının doğruluğunu tartışma konusu yapar. Önce, hiç tereddüt etmeksizin burjuva devlet aygıtına taarruz etmek, ele geçirmek ve parçalamak ayrı bir iştir. 7 Kasım'daki bu bağlamda bir devrimdir. İki Taktik ve Nisan Tezleri çerçevesinde tartışılanlar da bu hadiseye ilişkin sorunlardır.

Türkiye'de "Milli demokratik devrim yapmak lazım" tartışması ayrı bir tartışmadır, "iktidar sorunu kendini gösterdiğinde ne yapmak lazım" ayrı bir sorundur. Yani, iktidar sorunu gündeme geldiğinde tereddüt etmeksizin iktidara el koymak üzere kimsese sormadan, kimseden icazet almadan hareket eden bir iradeye ihtiyaç vardır. 71 kopuşunu oluşturan örgütlerin üçü de bu maksatta yola çıkmışlardır ve bu anlamda devrimcidir. Diğerlerinden burada ayrılmıştır.

1917'de Lenin'in "biz bunun için yola çıktık, başaramadık demeye hakkımız yoktur, ortadan bir iktidar sorunu var ve iktidara sahip bir parti vardır" diye konuşması, sorun gündeme geldiğinde sorumluluğun bizim omzumuzda düştüğü anlamına gelir.

Bütün bu tartışmalar içerisinde Troçki'nin hatası 1905'te iktidar sorunu tartışmasında Sovyet üzerinde durarak 'asıl önemli olan budur' demesindedir. İktidara yönelik bir tutumu yoktur. Sovyetler iktidar olmuş ve sosyalist topluma doğru gidüş başlamış gibi konuşur. Böyle bir yürüyüşün önünün açılması için olmazsa olmaz koşulun siyasi iktidarın alınması ve burjuva devletin parçalanması olduğu konusunu atlarsak tıpkı ütopyacıların kağıt üzerinde yaptıkları gibi gelecek hakkında düşler kurmanın pratik bir tarzını bulmuş oluruz.

Bugün, hükümet pazarlık yürütmeye çalışıyor Kürtlerle. Yerel yönetimlerde özerklik, anadil, genel af meselesi. Buna bakarak, buradan 'AKP bunu yapmaya eğilimli, AKP'yi destekleyelim, bu bize yetmez ama bunlarda anlaşalım' dediğinizde devrim sorununu kenara koymuş olursunuz.

Şu an iktidar sorunu gündeme oturduğu zaman bu iktidara talip bir parti yok ve biz de onun yerini tutmayacağız. Ama biz 'gelmez öyle bir durum' demiyoruz. 1999 Depremi olduğunda "bu Rusya'da 1917 Şubat'ında olan gibi bir şeye gebedir" demiştik. Ya da Lenin'in dediği gibi, Dreyfus gibi bir sorun bile iktidar sorununu küt diye önümüze koyar. Burada önemli olan iktidarı almaya talibiz diyen bir partidir. Bu, her an gündemde olan bir sorundur ve o yüzden her an devrimci bir partiye ihtiyaç vardır.

Bu devrimci parti ne yapacak? Demokratik devrim mi sosyalist devrim mi yapacak? Bu devrimci parti, bu iktidar sorununa cevap getirmek için lazımdır. Nereden Başlamalı'da tarif edilen parti o partidir. Hangi reformları yapacak, hangi adımlardan başlayacak, buna dair en ufak bir şey yoktur orada. Devrimciliği iktidarı alınması ve burjuva devlet aygıtının parçalanmasından sonra da sürdürmeyi başarabilecek bir parti lazımdır ki işçi sınıfının kendi kendini kurtarma eylemine önderlik edebilsin. Bu devrimle iktidar sorunu ve ondan sonra iktidarı koruması ve onu yürüyüşün devletin tamamen yok oluşuna kadar sürdürülmesini sağlamak için, kendi iradesiyle yürümeye devam etmek için devrimci bir partiye her zaman ihtiyaç olacaktır. Devrimci partiye ihtiyaç olmayacak tek nokta, iktidar ve devlet sorunun gündemden kalkacağı durumdur."

Bolşevizm Kazanacak!

İstanbul'dan Komünistler

Bolşeviklerin Seçimlere ve Boykota Dair

Geride bıraktığımız 12 Eylül referandumu sürecinin ilginç bir özelliği, referandumun yaşadığımız topraklardaki sosyalist akımların Bolşeviklerin boykota ve seçimlere karşı tutumunu tartışmaya açmalarına da vesile olmuş olmasıydı. Tartışmayı başlatan referandumda EVET/HAYIR tutumu alan siyasetlerin, referandumda alınan boykot tutumunu eleştirmek için Bolşeviklerin 1907-1911 geri çekilme döneminde boykota karşı olduklarını ifade ederek kendi tutumlarını meşrulaştırmak istemeleriydi. Sol Gazetesi referandum öncesinde Ergin Yıldızoğlu'nun kaleme aldığı Lenin'in boykota karşı olduğunu belirten bir makaleyi yayınladı. Sendika.org Lenin'in 1907'de yazdığı "Boykota Karşı" makalesini çevirdi. Marksist Tutum da Bolşeviklerin devrimci bir yükseliş dönemi söz konusu olmadığı sürece boykota karşı olduğunu gösteren ve bunun üzerinden referandumda alınan boykot tutumunu eleştiren yazılar kaleme aldı. 12 Eylül Referandumu'nda EVET/HAYIR oyu vereceğini açıklayan sosyalist akımların büyük bir çoğunluğu da düzenledikleri etkinliklerde, katıldıkları panellerde Bolşeviklerin boykot tutumuna karşı olduğunu açıklama gereği duydular.

Referandumda EVET veya HAYIR tutumunu alacağını belirtmiş olan bu siyasetlerin, bir anda Lenin'den ve Bolşeviklerden alıntılar yaparak kendi tutumlarını aklama çabasını hızla bir refleksi eleştirenlerin başında, düzen güçlerine karşı seçimlerde olduğu gibi referandumda da ortak bir cephe halinde mücadele vermektен uzak duran Kızıl Bayrak, Alıntı gibi siyasetlerin gelmesi tartışmanın ilginç bir özelliği idi. Kızıl Bayrak ve Alıntı esas olarak Lenin'i bayramdan bayrama bile hatırlamayan akımların böyle bir tartışmada Lenin'den alıntılar yaparak kendi pozisyonlarını savunmaya çalışmalarını eleştirirdiler. Alıntı Lenin'in 1907'de yazdığı boykot karşıtı yazıların genel bir boykot karşıtlığı olmadığını, devrim gibi toplumsal dönüşümlerin olduğu bir tarihsel döneme ait olan bir boykot yazısı olduğunu belirtirken, bugün boykotun hem yeni bir anayasal düzenin oluşmasına hem de eski düzenin korunmasına karşı alınması gereken doğru tutum olduğunu hem de "en azından düzen karşıtı bir duruş" olacağını belirtti. Kızıl Bayrak da bir taraftan solun eklektik alıntılarla kendi tutumlarını aklamaya çalışmasını Kautsky'nin Marx ve Engels'ten "işine geldiği gibi" alıntılar yaparak bu görüşleri yozlaştırma çabasına benzerken, Bolşevikler için boykotun ya da seçimlere katılımın aynı amaca yani "kitlelere devrim ve sosyalizm propagandası yapmak" amacına hizmet eden, mevcut koşullara göre seçilen iki taktik olduğunu belirtti.

Elbette günümüzde yaşadığımız topraklardaki sosyalistlerin Bolşeviklerin 1907-1911 geri çekilme döneminde takip ettikleri tutumu tartışmaları ve buna göre bir tutum almaya çalışmaları son derece önemlidir. Ancak söz konusu olan eğer kendi oportünist tutumlarını Bolşeviklerden seçmeye alıntılarla aklama çabası değilse, bu tartışmanın sadece referandumla ilgili olmadığı, aksine içinden geçmekte olduğumuz sürecin tümüne dair olması gerektiği açıktır. Bu nedenle referandum öncesinde parlayan bu tartışmanın referandumun ardından bir saman alevi gibi sönmüş olması, yapılan tartışmanın da Bolşeviklerin 1907-1911 yılları arasında hangi hedeflerle hareket ettiklerini ele almadan sadece "boykota karşı tutum" üzerinden yürütülmüş olması son derece talihsizdir. Zira söz konusu olan Bolşeviklerin geri çekilme döneminde izledikleri taktik çizgiyse, bu tartışmaya müdahil olan hiçbir akımın Bolşeviklerin tutumuna referansla hareket etmedikleri açıktır.

1907-1911 Geri Çekilme Dönemi'nin Bugün Açısından Önemi

Her ne kadar bu tartışmaya katılan sosyalistlerin yüzünü Bolşeviklerin 1907-1911 geri çekilme dönemine yöneltmeleri esas olarak Bolşeviklerin boykot tutumunu eleştirdiği yazıların bu dönemde yazılmış olmasıyla ilgili olsa da, KÖZ'ü bayraklaştıran komünistler için Bolşeviklerin 1907-1911 döneminde izledikleri siyasi çizginin özel bir önemi vardır. Zira söz konusu dönem yaşadığımız topraklardaki yürütecek siyasi mücadeleye dair pek çok dersi bannırmaktadır. Bu da boykot yazılarından ziyade, 1907-1911 geri çekilme döneminin siyasi içeriğinin bugünkü siyasi dönemle olan ilişkisi ve Bolşeviklerin izlediği özgün siyasi çizginin başarısını nedeniyledir.

1907-1911 geri çekilme dönemini şu şekilde özetlemek mümkündür: 1905 devriminin başarısızlığı Rusya'da çarlık rejiminin karşı saldırısıyla sonuçlanmıştır. Çar ve usaklan devrimin yenilgisinin ardından Rusya'daki devrimci akımları tasfiye etmek için bir dizi girişime başvurmuştur. Çarlık düzeni devrimci örgütlenmeleri tasfiye etmek için bir yandan o ana dek görülmemiş bir şiddet kullanmaya başlamış,

1912 seçimlerinde Dördüncü Duma'ya seçilen Bolşevikler (Badayev, Petrovski, Samoylov, Muranov ve Şagov)

bir yandan da bir "demokrasi açılımı" sürecini başlatmıştır. Karl Liebknecht'in aktardığına göre Rusya'da 1825'ten 1905'e uzanan 80 yıl içerisinde toplam 625 siyasi suçlu ölüme mahkum edilip bunların sadece 191'i infaz edilirken, 1906-1910 yılları arasındaki dört yılda 5737 kişi "siyasi suçlardan" ölüme mahkum edilmiş, 3471 kişi infaz edilmiştir. 1905 Ekim'i'nden 1906 Nisan'ına uzanan altı aylık süre içerisinde çarlık rejimi 45 bin kişiyi de sürgüne göndermiştir. 1906 Nisan'ında çarlık hapishanesinde bulunan devrimci tutsakların sayısı da 75 bindir. Bu Çarlık düzeninin uyguladığı şiddetin bir göstergesidir.

Ancak Çarlık rejiminin devrimci örgütlenmeleri tasfiye etmek için kullandığı temel silah şiddet değildir. Aksine 1905 devriminin akabinde, Çar rejimi koruyabilmek için burjuva demokrasisine geçişi başlatacak bir "demokrasi açılımı" sürecini başlatmıştır. 1905'te Duma adı verilen meclisin açılması ve çarlık rejiminin yasal siyasi partilere izin vermesi bunun en önemli özelliğidir. Öyle ki, Menşeviklerin büyük bir kısmı bu gelişmeye bakarak 1905 devrimini bir başarı olarak görmüşler ve artık demokrasi mücadelesinin illegal örgütlenmelerle verildiği devrin kapandığını ifade etmişlerdir. Çarlık rejiminin kontrolünde kurulan hükümetler de toprak reformu gibi düzenlemelerle bu demokrasi açılımı sürecini sürdürmeye devam etmişlerdir.

Bolşevikler, 1905 devrimi hala gündemdeyken ve yenilgi tamamlanmamışken, Duma meclisi adındaki bu gerici kurumun oluşmasını engellemek için Witte Duması'na da Bulygin Duması seçimlerini de boykot ettiler. Bolşeviklerin buradaki boykotu gerçekten de bir savaş çağrısı, Çarlık rejimini yıkmaları ve 1905 devriminde oluşan sovyetleri iktidara getirerek işçi-köylü demokratik devrimci diktatörlüğünü kurmaları bir aracıydı. 1905 yılında ve 1906 yılının başlarında Bolşevikler bu hedefle hareket ettiler. Ancak bu devrimin yenilgisi üzerine başlayan geri çekilme döneminde tüm siyasi çizgilerini yeniden kurguladılar. Çünkü artık devrimin yenilgisi tamamlanmış ve bir geri çekilme dönemine girilmişti.

1905 devrimi öncesinde sokaklarda ayaklanan kitleler artık grev çağrılarında, ayaklanma çağrılarında eskiden olduğu gibi itibar göstermiyorlardı. 1906'da hala aktif olan özellikle tekstil iş kolundaki grevler kısa bir süre sonra etkisizleşti ve sönmüldü. Gerici çarlık düzenin ve burjuvazinin kitleler üzerindeki etkisi giderek artıyordu. İşte Bolşevikler böyle bir siyasi ortamda geri-çekilme dönemine dair taktik tutumlarını belirlediler. Bu taktik çizginin özgünlüğünü anlayabilmek içinse sadece Bolşeviklerin değil, diğer sosyalistlerin bu geri çekilme durumunda izledikleri siyasi çizgiyi de anlamak gerekir.

Düzen Karşıtı Mücadelede Düzen Güçlerinden Medet Ummak Menşeviklerin Tutumudur

Menşevikler açısından 1905 devrimi bir yenilgi değil, kısmi bir kazanımdı. Zira çarlık rejimi alaşağı edilememiş olsa da Duma meclisi açılmıştı. Burjuvazinin "demokrat" kanatları ve sosyalistler artık meclis üzerinden ve yasal olanakları kullanarak çarlık rejiminden istediklerini koparabiliyorlardı. Bunun için ise her türlü zigzaglı yolları kullanabileceklerini düşünüyorlardı. İşte böyle bir siyasi ortamda Menşevikler Kadet adı verilen burjuva partinin yani sözüm ona "demokrasi yanlısı", "çarlık karşıtı", liberal burjuvazinin eleştirel bir şekilde desteklenmesi gerektiğini savunuyorlardı.

Bu tutum demokrasiyi burjuva devriminin bir sonucu ve ödevi olarak algılayan ve proletaryaya bu süreçte düşen ödevin burjuvazinin sözümona ilerici güçlerini desteklemekle yetinmek ve kendi başına iktidar hedefi gütmeksizin burjuva siyasetinin bir yedek gücü olarak hareket etmekle kendilerini ve özellikle

de etkiledikleri yığınları sınırlamaktır. Bolşeviklerle Menşevikler arasında örgütsel sorunların kavranması konusunda kendini gösteren ayrım ve bu noktadaki oportünizm kendini siyasal mücadelede ilk kez böyle göstermiştir. Bu ayrım da en net tasvirini Demokratik devrimde Sosyal Demokratların İki Taktiği kitabında ifade bulmuştur. Daha sonra da somut olarak 1917 Şubat Ekim arasında aynı eğilim kendini Bolşevik saflarda da gösterdiğinde Lenin Bolşeviklerin ünlü Nisan Konferansındaki müdahalesiyle çözülmesini sağlamış ve Demokratik devrimin işçi köylü ittifakı ile ve Bolşeviklerin önderliğinde çözülmesinin önünü açarak Ekim Devrimi'ne giden yoldaki en kritik dönemeç alınmıştır.

Günümüzde çalışma yürüten sosyalist akımlar içerisinde Menşeviklerin Kadetleri desteklemesini haklı bulanların sayısı yok denecek kadar azdır. Ancak 12 Eylül referandumunda EVET/HAYIR çizgisinde konuşulan sosyalistlerin sayısının da açık bir şekilde gösterdiği gibi, günümüzde burjuvazinin farklı kanatlarının yarattığı "olanaklardan" kendisine pay çıkarmayı düşünen, ya da düzen güçlerinin farklı kanatlarına dayanarak siyaset yapan siyasi akımların çokluğu, Menşeviklerin savunduğu pozisyonun günümüzde hiç de azımsanmayacak kadar şiddetli olduğunu gösterir.

Zira Menşeviklerin pozisyonu da bugünkü sosyalist akımların önemli bir kesimine hiç de yabancı değildir. Menşevikler Kadetleri işçi sınıfın özgürlüğü için mücadele eden bir parti olarak görmüyorlardı. Ancak Kadetlerin çarlığa karşı öne çıkardığı taleplerin nasıl olur da sosyalistler tarafından desteklenmediğini anlamıyorlardı. O dönemde Kadetler basın özgürlüğü talebini öne çıkarıyor ve köylüye toprak istiyorlardı. Kadetler Duma seçimlerinin mevcut haliyle adil olmadığını ve değişmesi gerektiğini savunuyorlar, çarın mutlak hakimiyeti yerine meclisin gücünün artırılmasını savunuyorlardı.

İşte böyle bir ortamda Menşevik Plekhanov kendisini eleştiren Bolşeviklere dönüp "nasıl olur da devrim ve sosyalizm yolunda bu taleplerin desteklenemeyeceğini savunursunuz" diyordu. Bolşevikler Plekhanov'u "Kadetçi Marxist" diye adlandırırken Plekhanov izlediği çizginin tam da Marx'ın ve Engels'in yolu olduğunu savunuyordu. Bunu gösterebilmek için Plekhanov "Eğer Marx ve Engels bu bizim "Bolşeviklerin" düzenledikleri toplantılara katılıyor olsalardı, bizim bolşeviklerimiz onların ılımlı tutumlarını eleştirir ve onları Kadetçi Marksistler, Kadetçi sosyalistler ya da bir öfkeyle kısaca "Kadetler" diye nitelendirirlerdi" diye yazmıştı.

Plekhanov Kadetlerin proletaryanın özgürlüğü için mücadele eden bir akım olmadığını bilse de -ki kendisi Kadetlere "Halkların Yanı Özgürlüğü Partisi" diyordu-, Kadetlerin bugün kendi çıkarları için verdikleri mücadelenin proletaryaya tarafından kullanılabilir olduğunu düşünüyordu. Plekhanov pek çok yerde Kadetlerin devrime karşı olduğunu hatta tamamen güçlü bir Duma için bir mücadele vermediklerini yazdı. Ancak ona göre bugünün somut mücadelesi çarlığa karşı olan mücadeleydi ve bu mücadelede Kadetlerle aynı safta yer alınabilirdi ve alınmalıydı. Doğru zaman gelene kadar da Kadetlere karşı bir mücadele verne akılsızlık olurdu.

Menşevikler düzen güçlerinin farklı kanatları arasında bir fark görmeyen Bolşeviklerin aksine, burjuvazi içerisinde ehven-i şer, yani kötünün iyisi ayrımı yapıyorlardı. Örneğin 1907 seçimlerinde Menşevikler seçimlerde "Siyah-Yüzlerin" meclise girmesini engellemek için, yani faşist gericiğe karşı Kadetlerin desteklenmesi, onlarla aynı safta yer almaları gerektiğini savundu. Bolşevikler ısrarla bu tutuma karşı durdukları, Menşevikler Bolşevikler Marksizmin

yolundan ayrılmakla suçladı. Nasıl olurdu da, devrimciler işçi sınıfının yararına olan reformları reddedebilirlerdi? Bu Menşeviklere göre açıkça blankizmdi.

Devrim Mücadelesinde Lafazan Devrimci Tutumun Temsilcileri: Sol Tasfiyeciler

1907-1911 geri çekilme döneminde Menşevikler umutlarını Duma'ya ve düzen güçleriyle yapılan ittifaklara bağlarken, Bolşeviklerin arasında sol tasfiyeci bir akım da boy gösterdi. Kendisini boykotçuluk, Otvovizm ya da ultimatömcülük gibi biçimlerle gösteren sol tasfiyecilerin ortak yanı Bolşeviklerin geri çekilme dönemindeki taktik çizgilerini kabul etmemeleri ve reformist bulmalarıydı.

Bolşevikler 1907 Kotek Konferansı'nda Üçüncü Duma seçimlerine dair taktik çizgilerini ele aldılar. Burada Lenin Üçüncü Duma seçimlerine Bolşeviklerin katılması gerektiğini ve Bolşeviklerin Duma meclisini kullanmaları gerektiğini ifade etti. Bogdanov'un başını çektiği ikinci bir grup ise bu öneri kesin bir şekilde reddetti. Konferansta Lenin'in önerisi 15'e karşı 11 oyla kabul edildi ve Bolşevikler üçüncü Duma seçimlerine katılma kararı aldılar. Ancak Bolşeviklerin Üçüncü Duma seçimlerine katılması sol tasfiyeci eğilimleri ortadan kaldırmadı, aksine bu akım kendisini geri çekilme dönemi boyunca açık bir şekilde gösterdi.

Sol tasfiyeciler denilince bu görüşlerin tek bir tezahürü olduğu sanılmamalı. Aksine bu akım kendisini farklı şekillerde meşrulaştırarak Bolşeviklerin geri çekilme döneminde izledikleri taktik çizgiyi reddeden bir hatta ilerlemeye devam etti. Bazı sol tasfiyeciler burjuva meclisinin her koşulda gerici olduğunu ifade edip, bu gerçeği Bolşeviklerin hiçbir koşulda seçimlerde yer almamaları gerektiğinin bahanesi yapıyorlardı. Onlar için boykot her koşulda devrimci, düzen dışı bir çağrıydı. Düzen güçlerinin kitleler arasında yaydığı parlamenter rüyalara karşı mücadele etmek için devrimciler seçimlerde yer almamalı, kendi çalışmalarını yürütüp devrim ve sosyalizm propagandası yapmayı sürdürmeliydiler. Seçimlere katılmak, onlara göre, açıkça parlamenterizm ve reformizmdi.

Ancak sol tasfiyeciliğin tek biçiminin bu olduğunu söylemek doğru değildir. Aksine 1907-1911 yılları arasında sol tasfiyecilerin önemli bir kesimi seçimlere katılmakla mecliste yer almak arasında, seçimleri boykot etmekle meclisi boykot etmek arasında bir ayrım gözetmiştir. Bu sosyalistler "seçimleri devrim ve sosyalizm propagandası yapmak ve örgütlenmek için kullanabiliriz ancak bu mecliste yer almamız" demektedirler. Kendilerini boykotçu görmeyen bu akımlar aslında boykotçuluğun daha gizli bir şeklini savunmaktaydılar.

İşte 1907 seçimlerinde Üçüncü Duma'ya RSDİP'ten giren sosyalist vekillerin, mecliste yer almamaları, tabiri caizse biran önce "Sine-i Millete" dönmeye çağırın Otvovistlerin önemli bir kesimi bu grup içerisinde çıktı. Seçimlere propaganda yapmak için katılmakla meclise katılmak arasında bir ayrım koymak bu dönemde bir tek Bolşeviklerin arasında ortaya çıkan Otvovistler için geçerli değildi. Aksine bu dönemde ekseri seçimleri boykot eden Sosyalist Devrimciler de Üçüncü Duma seçimleri öncesinde benzer tartışmalar yürütmekteydiler.

Üstelik bu dönemde ultimatömcülük adı verilecek bir başka akım daha Bolşevikler içerisinde yerleşiyordu. Ultimatömcülerin bir bölümü sözüm ona ne seçimlere katılmaya karşıydı, ne de mecliste yer almaya karşıydı. Ancak mecliste yer alan sosyalist vekillerin Bolşeviklere bağlı olmadıkları sürece, devrim ve sosyalizm yolunda hiçbir işe yaramayacağını düşünüyorlardı. Bu nedenle Üçüncü Duma seçimleri sonrasında Duma meclisine giren Menşevik milletvekillerini, Bolşevik bir çizgiye bağlı olmadıkları bahanesiyle geri çağırın bir ultimatomu savunuyorlardı.

Bu üç akım 1907-1911 döneminde kendilerini diğerlerinden özenle ayırt etmeye çalışıyorlardı. Bazı Otvovistler açıkça boykotçu olmadıklarını ifade ediyorlar, bazı ultimatömcüler Otvovist olmadıklarını iddia ediyorlardı. Bugün bu akımlar arasında pek bir fark görülmemesinin temel nedeni Lenin'in ve sol tasfiyecilikten kendisini özenle ayırmaya çalışan Bolşeviklerin bu üç akımın aynı siyasi çizgiyi temsil ettiği üzerinde özenle durmaları ve verdikleri siyasi mücadeleyi kazanma olmalarıdır. Geri çekilme döneminde Bolşevikler RSDİP içerisinde bir taraftan Menşevik tasfiyecilere karşı savaş açmışken, bir yandan da kendi içlerinde bu sol tasfiyeci çizgiye karşı amansız bir mücadele vermişlerdi. Zira sorun sadece seçimlerde ya da mecliste alınacak tutumun daha ötesindeydi. Sol tasfiyeciler, Bolşevikler gibi illegal örgütlenmeyi korumayı önemsiyorlardı. Ancak geri çekilme döneminde kitlelere ulaşabilmek,

Tutumlarının Arkasında Kim Durabilir?

kitleler içerisinde siyaset yapabilmek ve bu geri çekilme döneminden sıyrılıp yeni bir yükselişin mimarı olabilmek gibi hedefleri, siyasi çizgileri yoktu. Tam da bu nedenle bu dönemde sol tasfiyeciler Bolşeviklerin yardımlaşma derneklerinde, kooperatiflerde çalışmalarını da küçümsemekte ve bunu küçük-burjuva ya da reformist olarak nitelendirmekteydiler.

Bolşeviklerin Geri Çekilme Döneminde İzledikleri Siyasi Çizginin Esasları

Geri çekilme döneminde Menşeviklerin kah çarlık gericiğini bahane ederek, kah "Kara-Yüzler" tehlikesini bahane ederek, kah Kadetlerin iki yüzünü gösterecek zamanın gelmediği bahanesine sığınarak düzen güçlerine yedeklenmesi, Duma meclisinden medet umması ve devrimci örgütü tasfiye etmeleri oportünizmin bir yüzüye, Bolşeviklerin kitleler içerisinde bağımsız bir hatta siyaset yapabilmek için her türlü fırsatı istismar etme eğilimine karşı duran sol tasfiyecilerin tutumu da oportünizmin diğer yüzüdür. Bolşevikler bu dönemde tasfiyeciliğin her iki eğilimine de karşı durup, geri çekilme döneminde izlemeleri gereken özgün bir siyasi çizgi belirlediler. Bolşeviklerin temel hedefi bu geri çekilme döneminde

İşte tam da bu yüzden 1907-1911 geri çekilme döneminde Bolşevikler bir "Sol Blok" oluşturmayı ve bu blok içerisinde hareket etmeyi önemsediler. Bu sol blokta Bolşevikler "vroz idti, vmeste bit" yani "ayrı dur birlikte vur" esasına göre hareket ettiler. Yani pankartları, bayrakları karıştırmadan ve ajitasyon ve propagandada özgürlük ilkesini esas alarak ilerlediler. Sol blok içerisinde sadece Bolşevikler ve Menşevikler değil, sosyalist devrimciler hatta Trudovikler bile vardı. Zira bu sol blok esas olarak düzen güçlerinden bağımsız bir hatta, birlikte hareket edecek tüm sosyalistlere açıktı. Örgütsel olarak Menşeviklere ve sol tasfiyecilere savaş açmış olan Bolşeviklerin siyasi düzlemde böyle bir sol blok'u önemsemesi ancak Bolşeviklerin siyasi çizgisinin özünü kavramayanlar açısından çelişkili ya da paradoksal görülebilir. Dolayısıyla Bolşevikler için sol blok, bazı sosyalist devrimcilerin ya da bazı Menşeviklerin hedeflediği gibi, alternatif bir partileşme projesi değildi. Menşeviklerin geri çekilme döneminde "partiler üstü bir kongre toplayalım" önerilerine Bolşevikler şiddetle karşı çıkıyorlardı. Ancak aynı Bolşevikler Menşevikleri ısrarla bu sol blok'a çağırıyorlardı. Kısacası sol blok ayrı bir

mücadeleden bu mücadelenin işçi sınıfı adına kısmi de olsa kazanımlar getireceği inancıyla medet uman siyasetlerin tutumlarını Lassalle'cılıkla özleştirmişti.

Lassalle'in siyasi mirasını Rusya'da menşevikler devralmıştı.

Plekhanov ne kadar Marx'ın ve Engels'in Lassalle'a yönelttiği eleştirileri haklı bulursa bulsun, bu Plekhanov'un ve Menşeviklerin 1907-1911 yılları arasında Lassalle'in siyasi çizgisinde hareket ettiği gerçeğini değiştirmez. Bazı Menşeviklerin Kadet'leri açıkça desteklemeleri, bazılarının ise kendilerini Kadet'lerden özenle ayırmaları ve kendilerinin Kadetçi olmadığını söylemeleri de bu gerçeği değiştirmeye yetmez. Siyaset hiçbir zaman bir niyet sorunu olmamıştır. Siyasi çizgiyi belirleyen alınan tutumlar ve bu tutumların kime nasıl hizmet ettiği.

Bu açıdan bakılınca niyetleri ister "AKP'yi durdurmak" olsun, ister "askeri vesayet rejimini ortadan kaldırmak" olsun, referandumda EVET/HAYIR'ın özenle ayırmaları ve kendilerinin Kadetçi olmadığını söylemeleri de bu gerçeği değiştirmeye yetmez. Siyaset hiçbir zaman bir niyet sorunu olmamıştır. Siyasi çizgiyi belirleyen alınan tutumlar ve bu tutumların kime nasıl hizmet ettiği.

Söz konusu 12 Eylül referandumunu ise, referandumda düzen güçlerine yedeklenmemek adına boykot tutumunu izleyen siyasetlerin tümünün siyaseten doğru bir çizgide hareket ettikleri tespiti de doğru değildir. Zira 1907-1911 dönemine geri dönecek olursak, sol tasfiyecilerin de düzen güçlerine yedeklenmemeye kaygısıyla hareket ettikleri açıktır.

Bunu anlayabilmek için referandumda boykot tutumunu alan birbirinden taban tabana zıt iki ayrı tutumu açığa çıkarmak gerekir. Bunlardan birisi referandumda düzen güçlerine yedeklenmemek adına boykot tutumunu alan siyasetlerse, diğeri de "Boykot Cephesi" altında hareket eden siyasetlerdir. 12 Eylül'de boykot tutumunu alan siyasetlerin önemli bir kesimi, yaşadığımız topraklardaki seçimleri boykot etmekteydiler. Bu açıdan "boykotçu" çizgiyi izleyen bu siyasetlerin 1907-1911 döneminde Bolşeviklerin izlediği siyasi çizgiyi sahiplenmeleri asla mümkün değildi. Ancak bu eleştiri seçimleri açıktan açığa boykot edenler için değil, seçimlerde "devrim ve sosyalizm" propagandası yapmak adına ortak cephele, platformlara burun kıvrıran, bu cephele ve platformları reformist olmakla, ya da parlamentarist rüyalara kapılmakla suçlayan, bu girişimlerin eksikliklerini burada yer almamanın bahanesi yapan akımlar için de geçerlidir. Bu siyasi çizginin sol tasfiyeci, Otvovist, ultiatomcu akımların bir uzantısı olduğu açıktır. Nasıl ki Otvovistler, ve ultiatomcular kendilerini birbirlerinden ve boykotçulardan ayırmaya çalışırsa da, bu çaba anlamsızdır. Lenin 1909'da Maximov adıyla yazan Bogdanov'a hitaben şunu söylemişti:

"Maximov ve yoldaşlarının Otvovizmi gizleme çabası oluşan [Bolşevikler arasında oluşan] bu yeni bizbin en temel özelliğidir ve bunun üzerine daba detaylı bir şekilde eğilmek durumundayız. [...] İlk olarak, aslında Maximov ve yoldaşları oldum olası "biz otvovist değiliz, otvovistlerin fikirlerini hiçbir şekilde paylaşıyoruz" diye bağırıyorlar. İkincisi Maximov ve yoldaşları Bolşevikleri de otvovistlere karşı verilen bu savaşı abartmakla suçlamaktadırlar. İşte bu Raboçeya Dyelo'cuların (1897-1901 yılları arasında), Raboçeya Mysl takipçilerine nazaran söylediklerinin aynen bir tekrarıdır: "Biz ekonomist değiliz" diye bağırıyordu Raboçeya Dyelo'cular ve ekliyoları "biz Raboçeya Mysl görüşlerini paylaşmıyoruz ve onlarla tartışıyoruz. (İşte Maximov'un otvovistlerle yaptığı tartışma da aynen böyledir). Sadece bu kabrolama Iskracılar bize bu saçma, yanlış üstelik abartılmış "ekonomizm" suçlamasını yöneltiyorlar vs vs..."

Raboçeya Mysl taraftarları içerisinde yoldan çıktığını yani ekonomizmli açıktan savunan - dürüst ve açık-ekonomist sayısı az değildi. Kendilerine fikirlerini açıktan açığa savundukları için saygı duymamak imkansızdır. Ama Raboçeya Dyelo kligi özellikle karda yürüyüp iz bırakmama, açıklarını kapatma, saklambaç oynayarak kamuoyunu yanıltmada gayet uzmanlaşmıştır. Bu bağlamda ele alırsak, Maximov ve yoldaşları da açık ve kendilerini açıkça ifade eden Vsev, Stan gibi otvovistlerle tamamen aynı yolda yürümektedir."

Yaşadığımız topraklarda içinden geçtiğimiz geri çekilme döneminde aslında açıktan açığa boykot tutumunu savunan akımların dışında, daha gizli bir şekilde seçimlerde kendi çalışmalarını yürütüp kendi adaylarının çalışmalarını yapma kisvesi altında boykot tutumunu alan akımların olduğu, bu akımlar ne kadar "biz boykotçu değiliz" derlerse desinler bir gerçektir. Bu siyasi eğilimi aynı zamanda bu siyasetlerin seçimlerin ardından oldum olası "seçim

oyunu bitti", "referandum oyunu bitti" manşetleri atmasından, ya da meclisteki DTP milletvekillerine buldukları ilk fırsatta, bin bir farklı nedenle "sine-i millete" dönme çağrılarını yapma refleksinden de görmek mümkündür. Bu akımların bir kısmının EVET/HAYIR'ın kendi tutumlarını açıklamak için Lenin'in boykot karşıtı yazılarından alıntılar yapmasına karşı hızlı bir refleks göstererek boykot tutumunu savunmaları da rastlantı sayılmayacak bir "tesadüf"tür. Ancak boykota karşı tutumları ne olursa olsun bu siyasetlerin referandumda ve seçimlerde ortak eylem platformlarından uzak durmasının da Bolşeviklerin geri çekilme döneminde izledikleri çizgiyle karşılaştırdığında savunulabilir bir yanı olmadığı açıktır. Asıl sorun "reformistlerle" yan yana gelme sorunu ise, 1907-1911 yılları arasında Menşeviklerle, Sosyalist Devrimcilerle, Trudoviklerle ortak bir sol blok halinde hareket etmeyi önemseyen Bolşeviklerin izledikleri siyasi çizginin savunulabilir bir tarafının olmaması gerekir. Asıl sorun seçimlerde "devrim ve sosyalizm" propagandası yapmaksa, bu tutumun Bolşeviklerin ayırt edici çizgisi olmaması bir yana, mevcut platformlar içerisinde yer alarak, ajitasyon ve propaganda serbestliği çerçevesinde yer türlü propagandanın yapılmasının mümkün olduğu açıktır.

Açıkçası bu tür birlikteliklerden kaçınma refleksini Bolşeviklerin değil, Bolşevikleri sol blok çabası için eleştiren sol tasfiyecilerin tutumu olduğu su götürmez bir gerçektir.

Bunları göz önüne alarak şu tespiti yapmak mümkündür: Bolşeviklerin geri çekilme döneminde izlediği siyasi çizgi esas alınacaksa referandumda bu tutumun karşılığı referandumu boykot etmek değil, referandumda boykot cephesi içerisinde konumlanarak düzen güçlerinden bağımsız bir çalışma yürütmektir. Elbette bu çizgi sadece referandum için değil, içinden geçtiğimiz dönemin tümünde uygulanması gereken bir çizgidir. 2007 genel seçimlerinde bu yol "Bin Umud Adaylarının" çalışmasını yapmaktan geçmişti. 2009 yerel seçimlerinde bu yol "Birlikte Başarabiliriz Platformu" içerisinde ortak bir çalışma yürütmekten geçti. 12 Eylül referandumunda boykot cephesiyle somutlanan bu olanağı 2011 genel seçimleri için de kullanmak komünistlerin temel ödevidir. Bu nedenle 2011 genel seçimlerinde Bolşeviklere referansla hareket eden tüm akımların ortak bir platform etrafında toplanması, düzen güçlerinden ayrı, bağımsız bir çalışma yürütmesi, kitlelerin siyasallaşması için her türlü olanağı kullanmaları ve onları düzen güçlerine karşı olan bu güç birliğinin yanına çekmeye çalışması gerekmektedir. 2007 seçimlerinde Bin Umud adaylarının karşısına bağımsız adaylar çıkararak pek çok akımın bugün böyle bir güç birliğini önemsemesi ve ortak bir çalışmanın önemine, bir "Üçüncü Cephe"ye vurgu yapması önemsiz değildir. Ancak bu cephe adı ne olursa olsun kendisini referandumda alınan EVET-HAYIR-BOYKOT tutumlarına göre ya da reformist/devrimci gibi ayrımlarla kısıtlayan değil, solun tümünü içermeyi hedefleyen ve solun tümüne yapılan bir çağrı olmalıdır. Sol içerisinde siyasi bir ayrım çizilecekse bu ayrım, böyle bir çağrıya yanıt verenler ve böyle bir çağrıya nedeni ne olursa olsun kayıtsız kalkanlar arasında çizilmelidir. Bu çağrıya yanıt verenler düzen güçlerine karşı, onlardan bağımsız, kitlesel ve birleşik bir mücadele vermeye niyetli olan akımların ayırt ederken, bu çağrıyı görmezden gelmek -nedeni ne olursa olsun - düzen güçlerinin değerine sağdan veya soldan su taşımak olacaktır. Türkiye'deki sosyalistlerin Bolşeviklerin 1907-1911 yılları arasındaki siyasi çizgilerine yönelik bir tartışma yürütmelerinin asıl nedeni kendi tutumlarını açıklamak değil de, gerçekten bu çizgiyi referans olarak yürütmekse, önümüzdeki dönemde ne yapılması gerektiği açıktır. KöZ'ü bayraklaştıran komünistler bu çizgiye sadık kalarak hareket etmekte ve yaşadığımız topraklardaki tüm sosyalistleri - bundan önceki tutumları ne olursa olsun - böyle bir eylem çizgisine davet etmektedir.

Türkiye'nin önünde demokrasi sorunu sadece emekçilerin ve ezilenlerin acil bir talebi olarak durmakta değildir. Burjuvazinin kendi içinde de emperyalistler arası paylaşım kavgasının bir iz düşümü olarak "demokratikleşme" kılıfı altına saklanarak yürütülen bir siyasi dalış yürümektedir. Bir taraf "statükoculuğa karşı demokratik açılım" adı altında, bir taraf ta "dinci Amerikalıların sivil darbe girişimine karşı demokrasiyi savunmak" adı altında bir it dalaşı içindedir.

Bu koşullar altında emekçilerin ve ezilenlerin kendi demokratik taleplerini bunlardan bağımsız olarak dile getirmesi ve demokrasi sorununu çözmeye biz talibiz tutumuyla öne çıkma iradesi göstermeleri gerekir. Demokratik haklar mücadelesi doğrultusunda yürütülen en başarılı hareketler böyle başarıya ulaşmıştır. Ekim devrimi de bunların en başarılı olanıdır. KöZ'ün arkasındaki komünistler bu deneyimin derslerini kuşanarak mücadele ediyor.

1905 Devrimi'nden sonra Rusya'daki sosyalist akımlar Duma seçimlerine yönelik farklı tutumlar benimsemişlerdir. Ancak birtek bolşeviklerin tutumu geri çekilme döneminden çıkışın yolunu göstermekteydi. Yukarıda Rusya'daki sosyalistlerin 1905 sonrasında kullandıkları propaganda afişleri görülmüyor.

kitleler içerisinde aktif bir siyasi mücadele yürüterek yeni bir yükseliş döneminin mimarı olabilmek, ve bu yükseliş döneminde devrim eğerlik edecek olan partiyi yaratmaktı. Bolşevikler bu nedenle 1905 devriminin yenilgisine kanaat getirdikleri andan itibaren kitleler içerisinde somut bir siyasi mücadele yürütecek olanakları değerlendirmeye çalıştılar. Bunun için Rusya'da işsizliğe karşı yardımlaşma kampanyaları düzenlediler, yardımlaşma sandıkları, demokleri içerisinde çalıştılar, kooperatifler kurdular ya da kooperatifler içerisinde çalıştılar. Duma meclisini ve seçimlerini de, bu meclise hiçbir ilerici rol atfetmeden kullanmayı hedeflediler. Zaten 1907-1911 yılları arasında Bolşeviklerin boykotu reddetmelerinin nedeni de tam olarak buydu. Lenin 1907'de Boykot'a Karşı makalesinde "Yeni, kapsamlı bir yükselme için çalışmalıyız. Ancak boykot çağrısı ile kötü körüne toslayıp durma zeminimiz bulunmuyor" diye yazmış ve eklemiştir: "Gücümüz dâhilinde olduğu ölçüde böyle bir yükselişin yolunu hazırlamak ve uygun anda boykotu reddetmemek bizim görevimizdir; ama boykot sloganına, her kötü ya da çok kötü temsili kuruluşa uygulanabilir gözü ile bakmak kesin bir yanılı olacaktır. Ancak Bolşeviklerin seçimlerden yararlanmaya çalışmaları sadece kitlelere seçimlerin yarattığı ortamı kullanarak devrim ve sosyalizm propagandası yapmakla sınırlı kalmadı. Zira Sosyalist Devrimciler dahil o dönemde diğer devrimci siyasetler de seçimlere katılınsınlar ya da katılmasınlar devrim ve sosyalizm propagandası yapmaktaydılar. Dolayısıyla Bolşeviklerin temel hedefi lafazan bir şekilde Rus işçi ve köylülerine devrim ve ayaklanma çağrısı yapmak değil, kitlelerin gündemine giren somut, güncel meselelerde siyasi müdahalelerde bulunarak onları düzen güçlerinden ayrı bir hatta konumlandırmaktı. O yüzden Bolşevikler Duma'yı ne kadar gerici görürlerse görürsünler hiçbir zaman seçimleri "bir oyun" olarak görmediler, "seçim oyunu bitti şimdiki asıl işimize dönelim" diye bir tespit bulunmadılar. Aksine seçimleri kitlelerin gündemine giren temel sorunlarda onları düzen güçlerinin dışında, onlara karşı bir alanda örgütlendirmeye çalıştılar. Bolşevikler bir siyasi eylem olanağını ancak yerine daha ileri bir eylem olanağı varsa reddetme esasına göre hareket ettiler. Burada esas olan emekçi yığınların düzen güçlerinden bağımsız bir hatta siyasallaştırılmasıydı.

partileşme projesi değil, düzen güçlerine karşı kitleleş, birleşik bir mücadele verilebilmesinin temel koşullarından.

Üstelik Bolşevikler bu sol bloğun hangi siyasetlerden oluşması gerektiğine dair ideolojik ya da siyasi bir çerçeve sunmaktan da uzak durdular. Sol siyasetleri reformist / tasfiyeci, devrimci diye ayırmadan düzen güçlerine karşı bağımsız, eylemleri bir mücadeleye katılmaya çalışan tüm siyasetleri bu sol bloğa çağırıldılar, buna katılmayanları - çoğu zaman Menşeviklerin önemli bir kısmı Kadet'lerle ittifak yapmaktan yana olduğu için özellikle de Menşevikleri - eleştirdiler. Bu sol bloğun düzen güçlerine, hem çağrıldılar hem de liberal, karşı devrimci burjuvaziye karşı bağımsız bir hatta konumlanmasını önemsediler. Bu neden Bolşevikler bu süreçte Menşevikleri Kadet'lerle yani düzen güçlerine yedeklenmekle eleştirip, ortak eylem cephesine çağırıyordu. Ültimatömler ve Otvovistler farklı bahanelerle Duma'daki Menşevik vekilleri Duma'yı terk etmeye ve sine-i millete dönmeye çağırırsın, Bolşevikler sol tasfiyecilerin bu tutumunu eleştiriyorlardı. Sosyalist Devrimcilerle aralarında programatik, ideolojik en ufak bir benzerlik olmamasına rağmen ortak hareket etmekten geri duruyorlardı. Kendisini örgütsel olarak oportünizmden tamamen ayırmaya çalışmak, Rusya'da Çarlık rejimine karşı mücadele eden demokratik ve sosyalist tüm güçleri ortak bir eylem cephesine çağırarak, kitleleri mevcut siyasi gelişmeler temelinde siyasallaştırmak, düzen güçlerinden bağımsız bir hatta konumlandırmak ve örgütlendirmek, bunu yapabilmek için de her türlü siyasal olanağı istismar edebilme esnekliğine sahip olmak... Bolşeviklerin 1907-1911 geri çekilme döneminde izledikleri siyasi çizginin temel esasları bunlardır.

Türkiye Solu Geri Çekilme Döneminde Ne Yapıyor ve Ne Yapmalı?

Bolşeviklerin 1907-1911 geri çekilme döneminde izledikleri siyasi çizgi referans alınınca, yaşadığımız topraklardaki sosyalistlerin bu çizginin bütününe esas alarak hareket etmedikleri açıktır. Bu sadece geçtiğimiz genel seçimlerde, yerel seçimlerde değil, aynı zamanda geride bıraktığımız 12 Eylül referandumunda da kendisini göstermiştir. Köz sayfalarında 12 Eylül referandumunu sürecinde, EVET/HAYIR cephesinde konumlanan siyasetlerin aslında burjuvazinin farklı kanatları arasındaki

Köz'ün Sözü

Günün Acil Ödevi CHP ve AKP'ye Karşı Emekçilerin ve Ezilenlerin Eylemli Birleşik Cephesini Örgütlemektir

2010 yılı sona ererken yaşadığımız topraklardaki siyasi gündemin merkezine «deprem» benzetmesiyle anılan «Wikileaks belgeleri» oturdu. Wikileaks adlı internet sitesinin ABD Dışişleri Bakanlığı ile dünyanın dört bir yanındaki ABD Büyükelçilikleri arasındaki yazışmaları sızdırıp yayınlamaya başlamasını ABD emperyalizminin planlarına çomak soktuğuna, devletlerarası ilişkileri kökünden değiştireceğine, bu bağlamda Wikileaks'in bu konspiratif eyleminin büyük bir değişimin habercisi hatta tetikçisi olduğuna inanılanın sayısı hiç de az değil. Bu depremin en yakından etkilediği coğrafyaların başında da yaşadığımız topraklar geliyor. Besbelli ki bu «deprem» ve «artçıları» en azından 2011 seçimlerine kadar Türkiye'yi sarsmaya devam edecek.

Bu «depremin» Türkiye'de başka yerlerden daha fazla yankılanması ve Türkiye'de burjuva siyasetinin gündemine oturması hiç şüphesiz değildir. Zira bu yeni ünlenmekte olan internet sitesinde yayınlanan belgeler arasında Türkiye ile ilgili olanların sayısı oldukça kayda değer. Toplam 250 bini aşkın belgeden Washington mahreçli olan 8 binden fazlası birinci sırada. Ankara mahreçli olanlar 7 binden fazla ve ikinci sırada; üçüncü sırada ise Bağdat mahreçli olanlar yer alıyor. Bu ayrıntı bile esasen Ankara'nın ABD açısından nerede durduğunu açık bir işaretidir. Bu gerçeğin nedeni takip edildiğinde, yani Türkiye'nin ABD'nin Orta Doğu planlarında ağırlıklı bir rolü olduğu ve bu planın da ABD ve müttefikleri ile ortak rakipleri arasındaki paylaşım kavgasına dair olduğu göz önünde bulundurulduğunda, bu «Wikileaks depreminin» hangi «fay hattından» ileri geldiği de apaçık ortaya çıkmaktadır. Ve bu hatı takip edenler göreceği şey Wikileaks depreminin emperyalist devletler arasındaki güç ilişkilerini ya da yaşadığımız topraklardaki siyasi gelişmeleri değiştirmekten ziyade, Wikileaks eyleminin mevcut güç dengelerinin ve siyasi gelişmelerin etkisi altında şekillenmekte olduğudur.

Bu «fay hattının» güzergahını ortaya çıkarmak için söz konusu belgelerin içeriğinde neler söylendiği ve bu vesileyle nelerin açığa çıkmakta olduğu konusunda bir merak kapılmak hem akıllara zayırdır hem de bir tuzaktır. Zira bu tür operasyonlarda yaratılan esrarengiz iklim zaten ilgiyi bu ayrıntılara çekme maksadıyladır. Bu konuları merak edip dikkatlerini buralara yöneltenler tuzağa basmış olurlar ve propaganda faaliyetlerinde bu konulara yaslanmaya tevessül edenler de, niyetleri ne olursa olsun, birbirleriyle kapışmakta olan taraflardan birine yahut diğerine yedeklenmekten kurtulamaz.

Zaten bu belgeleri kimlerin ortaya atıp, hangi maksatla yararlanmak istediğinin de belirleyici bir önemi yoktur. Zira söz konusu olan bir iktidar kavgası olduğunda, taraflar skandal, tertip, dedikodu vb. araçlardan yararlanmaktan geri durmazlar; ama, bu tür kavgaların sonucunu tayin edecek olan bu araçlar değildir. Aksine bu tür araçların somut güçler ilişkisinin seyrine göre, onları ortaya çıkaranların aleyhine sonuçlar doğurduğu da sıklıkla görülür. Önemli olan siyasal kavgaların son tahlilde taraflar arasındaki güç dengelerine göre şekillendiğidir. O nedenle bu tür kavgaların ortasında sık sık görülebilen Wikileaks türü ifşaatlar karşısında, bunların arkasında kimlerin yer aldığını ve bundan ne murad ettiklerini araştırmak anlamlı değildir. Daha ziyade, hali hazır güçler dengesinin ne durumda olduğuna ve bu gelişmeden sonuçta kimin yarar sağlayacağına bakmak gerekir. Benzer durumlarda Lenin'in öğütlediği gibi, «kime yarar?» sorusunu sorarak işe başlamak yeğdir.

Bu bakımdan, ülkede ve dünyadaki siyasi gelişmeleri emperyalistler arası paylaşım kavgasının ışığında kavramakta olan KöZ'ün arkasındaki komünistler, Wikileaks belgelerinin içeriklerinde ne olduğundan ve bunları kimlerin nasıl elde edip ortaya döktüğünden ziyade, bu sürecin kime yaradığıyla ve söz konusu kavganın seyriyle nereye isabet ettiğiyse ilgilenmektedir. Bu nedenle KöZ'ün arkasında duran komünistler emperyalistler arası güç dengelerine ve yaşadığımız topraklarda burjuvazinin kendi içindeki rekabetine dair tespitlerini hatırlayıp, bu gelişmelerin olası sonuçlarının bu tespitleri nasıl ve ne yönde etkileyebileceğiyle ilgilenmektedirler.

ABD'nin Plani Değişmekte, T.C'nin Bu Plandaki Rolü ve Önemi Artmaktadır.

ABD Dışişleri sözcüsü Crowley, Wikileaks depreminin hemen ardından bu belgelerin sızmasının ABD'nin çıkarlarını zedelediğini açıkladı. Buna bakarak, bu belgelerin ortaya çıkması ile AKP ve Erdoğan'la Washington arasındaki ilişkilerin soğuduğu ve daha da soğuyacağını İsrail'in muradına ereceğini yazıp söyleyenler az değildir. Bunlara bakarak bu operasyonun ardında Obama karşıtlarının veya İsrail yanlılarının bulunduğu hükmedip onların hanesine bir başarı puanı yazmakta acele etmek de lazımdır. Zira bu belgelerin ABD çıkarlarını zedelediği doğrudur. Ama bu belgelerin yayınlanması Obama dönemine rastlarsa da, belgeler daha çok Obama'nın rakiplerinin faflarını ifşa etmektedir. Bu nedenle, son zamanlarda güç kaybetmekte olan Obama'nın bu belgelerden yararlanarak bir karşı atağa geçip, kendi konumunu bu vesileyle düzeltmesinin önünde bir engel yoktur. Nasıl ki «İkiz Kule» saldırısı ABD'nin prestijini sarsan bir eylem olduğu halde, o zaman Bush yönetimi bundan kendi planları doğrultusunda hamle yapmak

üzere yararlanmayı bildiyse, Obama da bu «Wikileaks depremi»nden benzer bir biçimde yararlanmaktan geri durmayacaktır.

Öte yandan bu belgelerin sızmasıyla AKP ve bilhassa Erdoğan ve Dışişleri bakanı için müşkül bir durum yarattığı da doğrudur. Ama bu duruma bakarak AKP'nin yörtüğesini değiştireceğini veya ABD'nin AKP'yi kullanmaktan vazgeçeceğini düşünmek abesle işigal olur. Keza bu durum nedeniyle AKP'nin geri adım atıp İsrail'e karşı daha yumuşak bir üslup benimseyeceğini beklemek de nafildir. Wikileaks belgeleri ABD'nin Orta Doğu planlarını değiştirmeyeceği gibi, bu planlar çerçevesinde Türkiye'ye biçilen rol de Wikileaks'te yayınlanan belgeler yüzünden değişecek değildir.

Wikileaks'in ABD Dışişleri Bakanlığı'ndan sızdırdığı belgeleri yayınlamadan bir hafta önce, 19-20 Kasım tarihlerinde Lizbon'da gerçekleşen NATO zirvesi bunun en açık kanıtıdır. Bu zirvenin asıl önemi 1949 yılında Sovyetler Birliği'ne karşı yürütülecek askeri ve siyasi operasyonları yürütmek amacı ile kurulan NATO'nun, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonraki rolünün açıklığa kavuşturulması olmuştur. Her ne kadar Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından Kosova'dan Afganistan'a kadar uzanan bir bölgede önemli roller üstlenmiş olsa da NATO'nun yeni misyonunun resmi çerçevesi Kasım ayında yapılan Lizbon zirvesinde çizilmiştir. Buna göre NATO, ABD'nin Ortadoğu'daki planlarının uygulayıcısı olmayı resmen kabul etmiştir.

Bu karar bize ABD'nin Ortadoğu'daki planlarını hayata geçirme şerefine SSCB'nin dağılmasıyla birlikte rolü görece azalan İsrail'den, rolü giderek artan T.C'ye doğru kaymakta olduğunu gösterir. KöZ sayfalarında «Mavi Marmara» krizine dair yazılan yazılarda bu gerçeğe işaret etmiş ve ABD'nin Ortadoğu'ya giderek T.C. üzerinden müdahale etmeye başladığı bir siyasi konjonktürden geçtiğimizin altını çizmiştik. Yine KöZ sayfalarında Tayyip Erdoğan'ın gerek «One Minute» çıkışlarında, gerekse «Mavi Marmara» sürecinde İsrail'e satışabilmesinin ardında ABD'den aldığı destek olduğunu, hatta ABD'nin T.C.'yi İsrail'i hizaya çekmek için kullandığını dile getirmiştik. Bu bakımdan ne ABD'nin İran'a yapacağı müdahaleleri İsrail'in üyesi olmadığı NATO aracılığı ile yapmaya karar vermiş olması ne de «Füze Kalkanları»na ev sahipliği yapma şerefine T.C'ye nail olması bir rastlantıdır. ABD açısından T.C'nin rolü ve önemi giderek artmaktadır. Bu, Wikileaks belgelerinde de ABD dışişlerinin en çok Ankara ile iletişime olmasının açıkça görülmesinden de anlaşılabilir.

Ancak ABD açısından T.C'nin rolünü sadece «füze kalkanlarının» yerleştirildiği bir ülke ya da NATO aracılığı ile yürütülecek olası bir savaşın yeni cephesi olarak tespit etmek mevcut gerçekliği açıklamakta eksik kalacaktır. Zira bu nedenler böyle bir rol için ABD'nin neden T.C'yi İsrail'e yeğ tuttuğunu açıklamakta yetersiz kalır. Burada asıl önemli olan, ABD'nin İran'a yapacağı müdahale açısından T.C'nin üstleneceği rolün vurucu bir güç olmanın ötesinde olduğudur. ABD İsrail'in İran'a karşı silahlanmasına göz yumarken ve NATO'yu kendi çıkar ve planları uyarınca yeniden yapılandırırken asıl olarak İran'a gözdüğü vermek istemekte ve bu sayede İran'ı mevcut yaptırımları artırma tehditleriyle, diplomatik araçlarla, müzakerelerle hizaya getirmeye çalışmaktadır. Böyle tarif edilmiş bir müdahalede ABD'nin planlarını hayata geçirmek için T.C. bulunmaz bir kaftandır.

T.C'nin ABD'nin Ortadoğu'daki planları için öneminin altını çizilenlerin sayısı hiç de az değildir. Ancak bu tespit genelde T.C'nin kalabalık bir Müslüman nüfusa sahip olmasının yarattığı olanaklara ve ABD'nin T.C. üzerinden «İhlal İslam» modelinin propagandasından beslenir. Bu tespitler elbette önemlidir ancak T.C'yi ABD'nin planlarını uygulama konusunda elverişli hale getiren tek ve asıl mesele bu değildir. Bu doğrultuda asıl olarak, Kürdistan sorununu İran ile T.C.'yi birbirine yakınlaştıran temel bir sorun olduğunun altını çizmek gerekir. Aslında Kürdistan sorunu sadece İran'ı değil, ABD'nin Ortadoğu planları için kilit öneme sahip olan Irak ve Suriye'yi de T.C'ye yakınlaştırmaktadır. Bu dört devletin içerisine hapsolmuş bir Kürdistan, bu dört devleti birbirlerine bağlayan ortak bir sorundur. Bu nedenle ABD'nin Irak'tan çıkışı süreci ile Türkiye'deki «demokratik açılım» sürecinin aynı tempoda hızlanması, ABD'nin Ortadoğu'daki planlarının Kürdistan'ın esaretini içermesi bir rastlantı değildir. Wikileaks belgelerinde açıklanacağı söylenen ancak henüz ortaya çıkmamış olan «ABD PKK'ye yardım ediyor», «ABD Barzani ile pazarlık içerisinde» gibi söylenti ya da haberlerin de, ABD'nin Kürtlere yardım ediyor olduğunu göstermekten ziyade, ABD'nin Kürdistan sorununu kullanarak bölgedeki diktatörlükleri hizaya getirmesine hizmet ediyor olduğu açıktır.

İkinci olarak eğer T.C'nin beklendiğini yapan hükümetler Ortadoğu'da ABD'nin güdümünde hareket etmeyen diktatörlükleri hizaya getirmeye yolunda görevler üstlenceklerse, T.C. hükümetlerinin bu devletlerle sıkı bir diyalog içerisinde olması gerektiği açıktır. Davutoğlu'nun «komşularla sıfır sorun» yöneliminin özü de tastamam budur. Ancak ABD'nin İran başta olmak üzere Ortadoğu'daki devletleri kendi güdümüne çekmeye çalıştığı bir süreçte, T.C'nin

«komşularla sıfır sorun» yönelimini - dolayısıyla arabuluculuk rolünü - devam ettirebilmesi için yer yer ABD'den farklı bir tutum benimsemesi, hatta ABD'ye karşı bu devletlerin çıkarlarını destekliyor olmaları gereklidir. Zaten ABD T.C'yi bir süredir tam da böyle bir role hazırlamaktadır. Geçtiğimiz Haziran ayında Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde İran'a yönelik yaptırımlar oylanırken Türkiye'nin «Hayır» oyu kullanmış olmasından Aralık ayının ilk haftasında Uluslararası Atom Enerjisi Dairesi toplantısında İran'ın tutumunun kınanmasına dair TC'nin çekimser kalarak ABD ile farklı tutum almasına uzanan bir süreçte, ABD T.C.'yi bu role hazırlamaktadır. Yine NATO toplantısında T.C'nin füze kalkanı projesinin kimleri hedef aldığı kayıtlara düşürmemeye çalışması ve bunun kabul edilmesi de benzer bir sürecin sonucudur. Açıkçası İran'ın nükleer silah müzakerelerinin Türkiye'de yapılması ısrarı göz önüne alındığında ABD'nin bu planının şimdiden somut sonuçlar üretmeye başladığını görmek gerekir.

İşte böyle bir rol söz konusu olduğunda, yayınlanma sebebi ne olursa olsun Wikileaks aracılığı ile kamuoyuna duyurulan ABD büyükelçilerinin AKP hükümetinden huzursuz olduğunu, bu hükümeti söz geçirilemez, Davutoğlu'nu «tehlikeli» gördüğünü ifade eden gizli belgelerin, ABD ile AKP'nin arasını bozmaya yetmeyeceği açıktır. Bilakis ABD bu planların uygulanması için AKP'nin daha zayıflayarak konumunu korumasında yarar görmektedir ve zayıflayan AKP'yi amaçları doğrultusunda kullanabilecek müdahalelerde bulunmaktadır. Üstelik ABD bir yandan da AKP'nin yedeğinin kontrollü bir biçimde sahne almasını memnun olmaktadır. Bu tabloda da Wikileaks belgeleriyle değişmeyeceğinden kuşku duymamak gerekir.

Türkiye'de İktidar Zayıflamakta, İktidarın Yedek Lastiği «Yeterince» Güçlenememektedir

Sonuçta ABD Dışişleri Bakanlığı'ndan bu belge ve bilgileri sızdırılan bunu ne maksatla yapmış olurlarsa olsunlar Türkiye bakımından asıl sonuç şudur: 12 Eylül Referandumuna ortaya koyduğu tablo değişmiyor ve uzun süre boyunca da değişmeyeceği benzeriyor. AKP zayıflamaya devam ediyor ve CHP-MHP ittifakı giderek imkansızlaşıyor. Nitekim referandumda aynı kampa yer alırken birbirleriyle bağdaşmayan bir tutum izleyen CHP ile MHP'nin bu belgeler karşısında iki ayrı uçağa yer almalan bir işaret. CHP bu belgeleri kullanarak zayıflamakta olan AKP'yi kitleler nezdinde yıpratmaya çalışırken, MHP bu tür belgelerle siyaset yapılımasını yanlış bulduğunu iddia etmektedir.

Yeni başkanı ile bazı kesimlerde bir umut uyandırıp destekçilerini arttırmaya başlasa bile, CHP'nin önümüzdeki genel seçimlerde tek başına iktidar alternatifini haline getirmeyeceği bellidir. CHP kurultayında Kılıçdaroğlu istediği parti meclisiyle çıksa da, çıkmasa da CHP'nin bir daha Baykal dönemindeki ittifak çizgisine dönmeyeceği adeta şimdiden kesinleşmiş görünmektedir. MHP ile ittifak yapma ihtimali giderek azalan CHP, zayıflayan AKP'nin yeterince güçlenemeyen yedeği olarak, AKP'nin etki alanından kurtulan emekçi kesimleri ve AKP kuyrukçusu liberal solcuların dışında kalan kesimleri yedekleme üzere hamleler yapıp, ana muhalefet rolüne hazırlanmaktadır.

ABD'nin tek başına AKP'ye muhtaç olmaktan kurtulmak istemesine de uygun olarak, AKP sağdan aldığı destekle ayakta dururken, AKP'nin yeterince güçlenemeyeceği anlaşılın rakibi Gandhi Kemal de AKP'ye karşı solu etkisi altına almaya çalışmaktadır. Doğrusu MHP'den uzaklaşmasıyla güya daha anti-Amerikancı bir çizgiye geldiği hayaline kapılarak yüzünü CHP'ye dönen AKP muhalifleri de solda az değildir. Halbuki olan tam tersidir. CHP kendisini AKP miadını doldurmuş ABD'nin kullanımına hazır yedek lastiği olarak hazırlanmaktadır.

Bu hedeflere hareket eden CHP yüzünü sola dönüp burada nispeten bir başarı elde ederken, zayıflayan AKP de sağdan destek aramak zorundadır. AKP 12 Eylül referandumunda BBP ve SP'yi yedekleyebilmiştir; şimdi ise bu yakınlaşmayı genişleterek sürdürmek zorundadır. Zaten yalnızlaşarak zayıfladığını gören MHP de referandumdaki tutumunun aksine şimdi AKP'ye göz kırpmaktadır.

Burjuva Kampların Yüzlerindeki Maskeyi İndirebilmek İçin Verilecek Mücadele Düzen Güçlerinin Tümenini Karşısına Almalıdır

Bu siyasi tabloda komünistlerin nasıl hareket etmesi gerektiğini tespit edebilmek için, CHP ve AKP'den ayrı olarak 2008 yerel seçimlerinin ardından bir de referandumda oy potansiyelini korumaya devam ettiği görülen BDP'nin nerede durduğunu tespit etmek gereklidir. Süreci burjuva basının gözlüğünden izlemeye alışkın olanlar, BDP söz konusu olduğunda BDP'nin «kah AKP'ye, kah CHP'ye yaşadığını» rivayet eden muhtelif senaryolara göre tutum alacaklardır. Bu birbirine aykırı ve uzlaşmaz senaryoların ardında halihazırda BDP'nin bağımsız bir tutum içerisinde bulunmasının yattığı açıktır. Daha doğrusu BDP'nin vazgeçemeyeceği belli başlı tutumları yüzünden, o istese bile, ne CHP ne de AKP onunla bir ittifak içine girmeye yanaşabilmektedir.

Buna karşılık BDP yöndeki çağlara icabet etmekte

tereddüt etmedikçe kah CHP içindeki şoven eğilimlerin kabarmasına ve Kılıçdaroğlu'nun konumunun zayıflamasına yol açmakta, kah AKP'nin sözümona «Kürt açılımı» yapmaya niyetli olduğu hakkındaki iki yüzlü tutumunun açığa çıkmasını sağlamaktadır. Gandhi Kemal'in solu kendisine yedekleme çabalarına karşı, geçtiğimiz ay içerisinde BDP'nin CHP ile 2011 seçimleri için ittifak yapma önerisi de bu eksenle ele alınmalıdır. Bu hamle esasen CHP'yi püskürtmeye ve CHP içerisindeki çelişkilerin artmasına hizmet etmiştir. Bu BDP'nin bir süredir AKP'ye karşı kullandığı taktiğin bir benzeridir. İşte bu gelişmeler içinde kah AKP CHP'ye karşı bir şoven kampanya yükseltmekte, kah CHP AKP'ye karşı şovenizm bayrağını yükseltmektedir. Böylelikle BDP'nin varlığı bile iki rakip burjuva kampını sağa doğru itmeye ve maskelerini düşürmeye hizmet etmektedir.

Böylece siyaset sahnesinde CHP/AKP kutuplaşmasının karşısında üçüncü bir siyasal odak olarak BDP'nin durduğu ve burjuva siyaset sahnesinin şekillenip sadeleşmesinde belirleyici bir rol oynadığı bellidir. Özellikle yasal düzenlemeleri beklemeksizin Kürtçenin ikinci dil olarak kullanılmasını başlatmalarını açıklamasıyla BDP yeni yıla ve dolayısıyla seçim sürecine girerken bu doğrultuda çok daha etkili bir hamle yapmış bulunmaktadır. Bu aynı zamanda yerel yönetimlerin özerkleşmesi doğrultusunda bir adım da ifade etmektedir.

Bu hamle önemlidir zira ne AKP ne CHP, ne de onların dümen suyuunda gittikleri halde güya bağımsız bir duruşları olduklarını iddia etmekte olan burjuva kampındaki köşe yazarları ve siyasi odaklar bu tutuma destek olma yeteneğindedir. Ama bu hamleyle referandum sürecinden beri tezgahlanan oyun bozulmaktadır. Yani zaten AB sürecinde gerçekleştirilmek zorunda olan reformlar ve bunları da kapsayan Anayasa değişikliğini seçim sonrasında havale etme kurnazlığı boşa çıkmaktadır. Böylece 2011 seçimlere giderken BDP'yi AKP'ye yedeklemek üzere bu reformları bir pazarlık malzemesi yapma hesapları da boşa çıkmaktadır.

Bu bakımdan BDP'nin parlamenter zeminde iki rakip burjuva kampı karşısında bir «üçüncü kamp» oluşturduğu doğru olsa da, buna bakarak yanılmamak lazımdır. Zira BDP'nin ve onun odağında olduğu bir cephenin esasen mevcut burjuva akıllarının hepsinin karşısında emekçilerin ve ezilenlerin oluşturduğu ikinci cephenin açılmasında bir rol oynamasına ihtiyaç vardır. Bu cephenin de parlamento sınırları çerçevesinde açılmayacağı besbellidir.

Nitekim BDP'nin yeni hamlesi sadece parlamento düzleminde duran ve orda kalan bir hamle değildir. Zaten hasımları duraksamadan BDP'yi kitleleri sokağa taşımakla suçlamaktadırlar; bastamam öyledir. Şimdi BDP temel demokratik taleplerini dile getirirken ateşkesin ilan edilip kaldırılmasına bağlı bir hareket alanının dışına adanmış ve hasımlarını doğrudan doğruya bir kitle seferberliği ve kendi ifadeleri ile «sivil itaatsizlik eylemleri» ile tehdit etmektedir. İşin doğrusu bunu gerçekleştirecek genişletilebileceğinden kimsenin kuşkusu yoktur.

Ancak bu eylem şeklinin sadece BDP'ye özgü bir nitelik olduğunu düşünmek yanlıştır. Zira zayıflayan ama henüz iktidarını kaybetmemiş bir AKP ile yükselişe geçse de AKP'yi araladıkça kadar güçlenememiş olan CHP arasındaki rekabetin kızışması, yaşadığımız topraklardaki sol akımların bu durumu istismar ederek kolektif bir mücadeleyle güçlendirebilmenin yollarını yaratmaktadır. Üniversitelerde yumurtalı protesto eylemleri ile hareketlenmeye başlayan öğrenci eylemleri bunun açık bir örneğidir. Solu kendisine yedeklemeyi hedefleyen CHP, başlangıçta AKP'yi hedefleyen bu eylemlere kol kanat açmaya çalışmıştır. Açıkçası sol hareket içerisinde CHP'nin kol kanat gerdiği böyle bir zemini siyaset yapmak için uygun bulan akımlar hiç de az değildir. CHP'ye yaslanarak AKP'ye nişan alan bu tür eylemlerin emekçilere ve ezilenlerden ziyade Gandhi Kemal'e yarayacağı da sır değildir. Ancak bu eylemler sadece AKP'yi değil burjuvazinin tüm kamplarını karşısına almaya başladığında, bu hareketi kendi terkesine almaya heveslenen CHP'nin bu eylemlere açıkça sahip çıkmadığı ve bu eylemlerin iki rakip burjuva kampını da fena halde müşkül durumda bıraktığı görülmektedir. Güya hasım olan bu ikiz kardeşler ister istemez bu tür eylemler karşısında, tıpkı Kürtçenin fiilen kullanılması karşısında olduğu gibi «talepler haklı ama yasal zeminde kalmalı» diyerek düzeni koruma çağrılarını yapmak ve böylece her ikisini de bu gelişmelerin zeminini döşemekle suçlayan MHP ile aynı yerde buluşma doğrultusunda el-ele ilerlemektedirler.

Bu örnekler önümüzdeki dönemde sol hareketin nasıl bir mücadele hattında bulunması gerektiğini göstermektedir. Verilecek mücadele AKP ve CHP dahil düzen güçlerinin tümünü, ehven-i şer ayırma yapmadan karşısına almali ve düzen güçlerinin bu eylemleri yedekleme çabasını püskürtmelidir. Bunu yapabilmeyen ve bu mücadeleyi kitlele ve birleşik bir hatta koyabilmenin yolu ise BDP'nin odağında bulunan bir mücadele alanı tarif etmekten geçer. BDP'den uzak durup, toplumsal muhalefetin CHP ekseninde mevzilenmesinden kendilerine bir siyasi yarar sağlamaya heveslenen kimi sol akımlar tam da

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Wikileaks Gerçeği ve Solun Yanılsamaları

28 Kasım günü Wikileaks adlı bir internet sitesinin ABD Dışişleri Bakanlığı ile farklı ülkelerdeki ABD Büyükelçilikleri arasında yapılan 250 bini aşkın gizli yazıyı yayımladığı peyderpey yayınlamaya başlaması uluslararası basında ve yaşadığımız topraklarda diplomasinin 11 Eylül'ü olarak adlandırıldı. Dünyanın dört bir yanında hükümetler ve siyasi partiler bu belgelerin sızdırılmış olmasını diplomatik yollardan kınarken, burjuva sosyalistleri, liberaller, anarşistler, 21. yüzyıl sosyalizminin savunucuları, Chavezler ve Lulalar da dahil olmak üzere, bu internet sitesinin "emperyalistlerin maskelerini düşüren ve uykularını kaçıran", "cesur" ve "çıtır açısı" eylemini ayakta alkışladılar. Times Dergisi'nde bu eylemin odağındaki sitenin kamuoyuna yansıtılan yüzleri yılın adamı adayları arasına koyarken, sol akımlar da aynı kişileri "özgürlük savaşçıları" ilan ettiler.

Wikileaks sızıntısının etkisinin en çok hissedildiği coğrafyalardan birisi de kuşkusuz yaşadığımız topraklar oldu. Burjuva medya sızan belgeler arasında özellikle Türkiye ile ilgili olanları delik deşik edip gündeme taşıdı. Burjuvazinin rakip kanatları ortaya saçılan belgelerle birbirlerini sıkıştırmaya çalışırken, burjuvazinin kırk yıllık kiralık kalemleri - özellikle de solu Gandhi Kemal'i CHP'ye yedeklemeye çalışanlar - kendilerini anarşist, sosyalist ilan edip Wikileaks'in Bolşeviklerin 1917'de yaptığını bugün modern teknolojinin olanaklarını kullanarak gerçekleştirdiğinden, bunun dünya çapında bir krizi tetikleyecek bir süreç olduğuna zanan tespitlerde bulundular.

Yaşadığımız topraklarda da Wikileaks belgeleri sadece burjuvazinin değil, solun gündemine de hızlı bir biçimde sızdı. Yetmez Ama Evet'çiler kah bu belgelerin emperyalistlerin kirlî çamaşırlarını ortaya döktüğünü kah ulusalçıların başta AKP ABD'nin masasıdır tezi olmak üzere tüm tezlerini teppe taklak ettiğini söyleyerek henüz ellerindeki belgelerin bir kısmını yayınlamış Wikileaks'e de yetmez ama evet dediler. Referandumda Hayır diyen sosyalistlerin büyük bir kesimi gazetelerini tekrar Cumhuriyet yazarlarına ve onların Wikileaks aracılığı ile ABD'yi ve AKP'yi teşhir eden yazılarına açtılar. Yaşadığımız topraklardaki merkezci akımların büyük bir kısmı da Wikileaks belgelerinin daha yayınlanmadan emperyalistler ve işbirlikçileri arasında yoğun bir panik havasına yol açtığını, ABD'li savaşı baronlarının uykusunu kaçırdığını, ABD'nin "kalın bağsağını patlattığını", bu belgelerin emperyalistlerin kirlî çamaşırlarını ortaya döktüğünü, devrimci ve ilerici güçlerin bu belgelerle edilen gerçekleri zaten biliyor olsa da, kitlelerin bu gerçekleri öğrenmesi açısından son derece önemli olduğunu iddia ettiler.

Wikileaks Türü İfşaatlar Burjuva Siyasetinin Ayrılmaz Bir Parçasıdır

Komünistlerin bu tür komploları nasıl ele alması gerektiğini kavrayabilmek ve bu konudaki

yanılsamalardan kurtulmak için her şeyden önce Wikileaks'in internet üzerinden yaptığı bu belge sızdırma işleminin burjuva siyasetinde hiç de yeni olmadığını tespit etmek gerekir. Bu tür yöntemler burjuva düzeninde gizli diplomasinin ayrılmaz bir parçasıdır. Eskiden daha çok casusluk gibi yöntemler üzerinden süren bu tür siyasi yöntemler, diplomasiyi ayrıcalıklı profesyonellerin bir işi gibi görmeye devam eden bir anlayışın devamıdır ve asıl olarak kitleleri seçim süreçlerinde yönlendirmeye ya da kitleleri rekabet halindeki düzen güçlerinin bir kanadının peşine yedeklemeye yararlar. Düzen güçleri kitleleri kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirebilmek, rakiplerini sıkıştırmak ya da kendi içlerinde yapacakları düzenlemeleri meşru kılmak amacıyla oldum olası konspiratif eylemler sonucunda elde edilmiş bilgi ve belgeleri, sistemin esasına ve ortak suçlara dokunmadan yayınladılar.

Bu anlamıyla bu tür yöntemlerin burjuva demokrasisinin ayrılmaz bir parçası olduğunu görmek gerekir. Her zaman ve bilhassa emperyalist güçler arasındaki paylaşım kavgalarının keskinleştiği dönemlerde, casusluk faaliyetleri, bilgi sızdırma gayretleri vb. tertipler önem kazanmıştır. Bu faaliyetlerin daima zamanın en ileri tekniklerinden yararlanılarak yapıldığı da sır değildir. Bu bakımdan böyle bir paylaşım kavgasının kızışmakta olduğu günümüzde de teknolojinin bin bir yöntemiyle, internet siteleri üzerinden bir enformasyon depreminin yaratılması tuhaf değildir.

Zira yaşadığımız topraklarda da bu tür komplolar ve belge sızdırma yöntemleri hiç eksik olmamıştır. Refah Partisi'nin kapatılmasıyla başlayan ve AKP'nin kurulmasını sağlayan 28 Şubat sürecinin başlamasına da böyle sızdırılan kasetlerle başlayan bir komplo neden olmuştu. Yine Ergenekon iddianameleri benzer bir bilgi/belge sızdırma faaliyetinin ürünü olduğu gibi, "Kozmik oda"nın gizli belgelerine ulaşılıp da bunlar üzerinden yayınlara yapılması da

aynı siyasi usullerin bir türüdür. Yakın süreçte Deniz Baykal'ı CHP başkanlığından düşüren ve Gandhi Kemal'i başa getiren video skandalı da benzer bir komplonun ürünüdür. Bu nedenle yayınladığı belgelerin sayısından, sansasyonel etkisinden bağımsız olarak bu tür komplolar burjuvazinin ve emperyalistlerin kirlî çamaşırlarını ulu orta açık eden hayırlı gelişmeler olarak görmek ve bu tür belgelere dayanarak, bu tür gelişmelerden medet umarak siyaset yapmak komünistlerin işi değildir. Bu elbette komünistlerin kitlelere devrimci siyaset kullanırken bu tür skandallar dahil olmak üzere her türlü süreci istismar etmelerinin önünde bir engel değildir. Ancak bu tür bir propagandanın devrimci bir içerik kazanabilmesi ve düzen güçlerinin herhangi birinin değerini taşıması için bu skandalların kime nasıl hizmet ettiğini hesaba katarak hareket etmek gerekir.

Keramet Ne İnternette, Ne Artan Teknolojik İmkanlardadır

Öte yandan Wikileaks üzerinden gizli diplomasinin kimi belgelerinin yayınlanmasının vesile olduğu diplomatik sarsıntıdan hareketle internet aracının siyasetteki önemi hakkında saptamalar yapanlar da arttı. Görünüşte doğru gibi görünen bu değerlendirme tamamen yanlıştır. Esasen siyaset alanında önem taşıyan ve etkili olan araçların değiştiğine ya da bunlara internetin de dahil olduğuna dair bir belirti yoktur. En azından Wikileaks hadisesi buna bir örnek değildir. Zira besbelli ki interneti kullanan sadece Assange ve onun sitesi değildir. Assange'dan çok önce pek çok devrimci akım veya kimi siyasi yorumcular da internet aracını kullanmaktadır. Bu tür sitelerde bugüne kadar emperyalistlerin oyun ve tertiplerini ortaya koyan bilgiler ve belgeler de ortaya konmuştur. Ama internet aleminde kol gezen bu tür enformasyonlar öteden beri olduğu halde bunlar sırf internette zuhur ettikleri için dolaysız bir siyasi etki yaratma kudretine sahip olmaktadırlar.

Wikileaks'te yayınlanan belge ve bilgilerin görece daha önemli oldukları doğrudur. Ama bu belgelerin bugün olduğu gibi ehemmiyet kazanması sadece kendi değerlerinden ve internette yayınlanmış olmalarından ötürü değildir. Bunlar kamuoyunun gündemine geleneksel basın yayın araçlarının bunları önemseyip gündeme dayatmasıyla girmiştir. Böyle olmasaydı - yani geleneksel basın yayın araçları bu bilgileri görmezden gelip bugün olduğu gibi ele almasaydı - Wikileaks'ten hiçbir şey söz ediliyor olmayacaktı ve bu belge ve bilgiler dar bir çevrenin bildiği ve yorumladığı bilgiler olarak kalacaktı. Demek ki bu örneğe bakarak internetin ne kadar önemli ve etkili bir araç olduğuna hükmetmek doğru olmaz. İnternetin varlığına rağmen siyaset alanında etkili olan araçlar hala belli başlı devletlerin ve siyasi güçlerin denetiminde olan basın kartelleri olmaya devam etmektedir. İnternette ortaya

çıkan belge veya bilgilerin sadece bu kesimlerin kullanmaya karar verdiği ve kendileri için yararlı gördüğü kesimi kamuoyuna yansıtılmaktadır ve siyasi iktidarların ardındaki güçler arasındaki güç ilişkisi değişmediği müddetçe böyle olmaya devam edecektir.

Wikileaks Türü İfşaatlarla Bolşeviklerin İfşaatları Birbirlerine Taban Tabana Zıt Eylemlerdir

Tam da bu nedenle, Wikileaks türü komplolarla Bolşeviklerin 1917 yılında muzaffer Ekim Devrimi sayesinde elde ettikleri gizli anlaşmaları ve belgeleri ifşa etmesini asla birbirine karıştırmamak gerekir. Sol akımlar içerisinde Wikileaks türü sızdırma eylemlerinin Bolşeviklerin 1917 yılında proleter devrimin hemen ardından gizli anlaşmaları ifşa etmesini birbirine benzetmeler olduğu gibi, bu iki eylemi karşılaştırarak "Wikileaks'in eylemi Bolşeviklerin eyleminin yanında deveye kulak kalır" diyerek aradaki farklılığı sızdıran belgelerin mahiyeti üzerinden tanımlayanlar da vardır. Halbuki aslında bu iki tespit de aynı yanılsamadan beslenmektedir. Zira söz konusu Bolşeviklerin 1917'deki eylemi ise, burada önemli olan ifşa edilen bu belgelerin mahiyeti değil iktidarın el değiştirmesi olmasındır.

Daha net bir biçimde ifade etmek gerekirse, bu iki farklı ifşaat şekli birbirine benzeyen değil, birbirine zıt iki ayrı süreci ifade eder. Emekçilerin, ezilenlerin proleter bir devrim sonucunda burjuva devlet aygıtlarını ele geçirip, tüm gizli belgeleri ifşa etmesi bu düzenin tüm kirlî çamaşırlarını, sansürlemeden, gizlemeden ve rekabet halindeki emperyalist odakların hiçbirisine yaramayacak bir şekilde ifşa etmek anlamına gelirken, gizli diplomasinin bin bir yöntemiyle ortaya çıkarılan ve egemen sınıfların kontrolünde kitlelere açıklanan bilgi ve belgeler ise emekçilerin ezilenlerin çıkarlarına hizmet etmekten ziyade onları düzen güçlerinin bir kanadına yedeklemeye yarar. Bu nedenle komünistlerin yapması gereken bu tür bilgilere yaslanarak siyaset yapmak ve bu tür komploları alkışlamak değil, bu tür gelişmeleri rekabet halindeki düzen güçlerinin tümünü teşhir edecek bir şekilde istismar etmektir. Bunu gerçekleştirmenin yolu ise, bu tür komploların kimler tarafından nasıl yapıldığının akıllara ziyan ve masabaşında görülmesi pek de mümkün olmayan ayrıntılara kafa yorup, hafiyelik yapmaktan değil, bu skandalın hangi siyasi süreçte gerçekleştiğini ve bu gelişmelerin siyasi açıdan hangi güçlere, nasıl yaradığını tespit etmektir geçer.

Bu açıdan yorumlandığında görülecek şey ise, Wikileaks skandalının ABD'yi korkudan titretmediği, aksine bu gelişmelerin - ne şekilde ortaya çıkmış olursa olsun - emperyalist rakip odaklar arasındaki güç dengesine bağlı bir şekilde ve güçlü olanın lehine şekillenmekte olduğudur.

bu nedenle sıkıntılıdır.

BDP'nin Odağında Bulunduğu Bir Eylem Birliği İçin Koşullar Oldukça Elverişlidir

Bu koşullar demokratik haklar için BDP'nin ağırlık merkezinde olduğu bir eylem birliğinin oluşması için oldukça elverişli koşullardır. Esasen içinde hem DBH'ı oluşturan akımların hem de orada olmayanların yer aldığı böyle bir eylem birliği 2008 Aralık'ından beri adı konmasa bile mevcuttur. KöZ de bu eylem birliğinin süreklileşmesi, kurumlaşması ve genel demokratik haklar mücadelesinin tüm taleplerine sahip çıkan eylemlerle genişlemesi gerekliliğini hatırlatarak onun içinde yer almaktadır. Bir bakıma referandumda oluşan Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi de aynı dinamiğin bir ifadesiydi.

Şimdi referandumun ardından BDP çatı partisi projesinin tıkanması ve anlamını kaybetmesinden hareketle, çatı partisi, seçimler ve referanduma yönelik tutumlardan bağımsız olarak geniş bir eylem birliğinin yaratılmasına öncülük etmiş bulunmaktadır. Elbette KöZ de bunun içinde yer almaktadır.

Bu bağlamda asıl önemli olan bu oluşumun adının ne olacağı değil, hangi talepler uğruna mücadele edeceği ve en geniş katımlı bir eylem birliğini sağlamak üzere nasıl şekillenmesi gerektiğidir. Bu çerçevede bizce 20-21 Aralık 2008'de tarif edilen çerçevenin - çatı partisi ile ilgili göndermelerden arındırılarak - bir referans olarak ele alınması uygundur. Bu genel çerçeveye elbette güncel sorunlar olarak BDP'nin gündeme getirdiği Kürtçeyi ikinci dil olarak kullanma talebi doğrultusunda desteklenmesi, muhtemel saldırılara karşı dayanışmanın örgütlenmesi, mevcut demokratik haklar ve özgürlükler mücadelesinin tüm ayakları ile BDP'nin odağında bulunduğu bu mücadele hattının koordine edilmesinin sağlanması da eklenmelidir.

KöZ bu girişimin bir parçası olmadığı halde, 20-21 Aralık 2008 tarihlerinde ilan edilen ve bugüne kadar kamuoyunda daha çok "Çatı Partisi Girişimi" olarak anılan girişimi oluşturanlarla, o günden beri değişik platformlarda demokratik haklar mücadelesine ilişkin aynı talepleri paylaşarak yer aldı. Bu girişimi başlatanların bir ortak partide buluşup buluşmamlarından bağımsız olarak ve aynı partide

yer alma koşulunu gözetmeksizin bu talepler uğruna en geniş kesimleri kucaklayan bir eylem birliğinin kurumlaşmasına ve genişleyerek kalıcılığın sağlanmasına katkıda bulunmak için uğraş verdi.

Geldiğimiz noktada, bir çatı partisi hedefine bağlı olmaksızın ve hatta bir seçim ittifakına da indirgenmeksizin aynı talepler uğruna bir ortak mücadele çağrısı yükseltilmektedir. Böyle bir çağrının emekçilerin ve ezilenlerin en geniş cephede buluşmasını sağlamak üzere yükseltilmesini olumlu buluyor ve bu çerçevede yer almayı sorumluluk anlayışımızın bir gereği olarak kabul ediyoruz.

Doğrusu KöZ'ün demokratik haklar mücadelesinin temel ve güncel talepleri doğrultusunda emekçilerin ve ezilenlerin en geniş kesimlerinin eylem birliğinin sağlanması ve muhtelif nedenlerle bu eylem birliğinin bozulmasına karşı duruş konusundaki mütevazî ama kararlı tutumu sır değildir. Bu tutumumuz daha geniş bir eylem birliğinden de güç alarak daha güçlü bir biçimde ortaya koymayı ödevimiz sayarız.

KöZ bugüne kadar olduğu gibi bundan böyle de en geniş eylem birliğinin sağlanması doğrultusunda ve

bu eylem birliğinin bilhassa yerelliklere de yayılarak genişletilmesi doğrultusunda mütevazî katkılarını sunmaya devam edip arttırma yönünde gayret gösterecektir.

KöZ halen bu oluşumun adının ne olacağı konusundaki tartışmalara taraf olmamaya özen göstermektedir. "Blok mu olsun, cephe mi olsun, adı ne olsun?" şeklindeki tartışmaların bizce bir önemi yoktur. KöZ, bir parti projesini şart koşmaksızın yeniden tarif edilen DBH çatısı altında, yahut bizim bu yönde bir ısrarımız olmasa da aynı anlama gelmek üzere yeniden isimlendirilecek bir oluşumda, üzerine düşen ve omuzlamayı üstlendiği ödevleri eksiksiz olarak yerine getirecektir. Aynı bakış açısıyla, KöZ içinde yer alacağı bu platformun tanıtılması ve başka bileşenlerle genişletilmesi için de bütün imkanlarıyla çalışma sorumluluğunu yerine getirecektir.

DBH'ı çatı partisi projesi olmaktan çıkartıp böyle bir cephenin ağırlık merkezine oturarak emekçilerin ve ezilenlerin en geniş seferberliğine yöneltme tutumu bu istikamettir ve KöZ de bu cephedeki yerini korumaktadır.

"Bizler, farklı siyasi partiler, sendikalar, emek örgütleri ve meslek örgütlerinden, kadın ve ekoloji hareketlerinden, dernek ve inisiyatiflerden, farklı inanç, etnik köken ve mesleklerden kadınlar ve erkekler olarak, kurumsal ya da bireysel duruşumuzla bir araya gelip [...] birikim, beceri, güç ve olanaklarımızı birleştirerek, Kürt sorununun çözümünü ve demokratikleşmenin önünde engel oluşturan siyasal ve sosyal sorunlara, küresel kapitalizmin yarattığı kriz ve tabiratlara karşı işçi sınıfından, ezilenlerden ve demokrasiden yana ortak mücadeleyi örmeye, sömürüye, şiddete, erkek egemenliğine, cins ayrımcılığına, şovenizme ve militarizme karşı omuz omuza örgütlenmeye karar verdik.

Emperyalist saldırganlığın Balkanları, Ortadoğu ve Orta Asya'ya kana bulayıp, Kafkasları bir dinamit fişçısına dönüştürürken Türkiye'yi de bu kanlı zemine dâhil etmeye

çalıştığı bir süreçte olmazsa olmaz bir sorumluluk olarak gördük bu yan yana gelişi.

Kapitalizmin tarihinin en büyük krizlerinden biriyle yeniden yüz yüze geldiği, işsizliğin, bak gasplarının çıg gibi büyüdüğü, nüfusun %20'sinin açlık içinde yaşadığı bir dönemde yan yana geldik. Krizin yükünün işçi sınıfının ve diğer emekçilerin sırtına yıkılmasına karşı durmak amacıyla işçi sınıfının siyasete yeniden müdahalesinin olanaklarını yaratmak için yan yana geldik.

Yok edilen kadim Anadolu halklarının acılarının benüz taze olduğu, savaşın sürdüğü, Kürt Halkının tüm doğal ve meşru hak ve taleplerinin şiddetle bastırıldığı, dilini konuşmaktan, kimliğini açıklamaktan mahrum olduğu bir ülkede yan yana geldik.

Yaşamın yarısı olan kadınlara karşı erkek egemen ayrımcılığın, şiddetin sürdüğü,

insanların cinsel kimliklerinden dolayı ötekileştirildiği, inançların biçce sayılıp laiklik adı altında insanlara benimsemedikleri inançların dayatıldığı, Alevilere yönelik tarihsel ayrımcılığın sürdürüldüğü bir dönemde yan yana geldik.

Kâr bırsıyla doğanın ve çevrenin katledilmesinin, iklim değişikliklerine yol açılmasının, nükleer santrallerle geleceğimizin tebdit edilmesinin, insanlığın ortak tarihsel ve kültürel mirasının yok edilmesinin kanaksatılmaya çalışıldığı topraklarda yan yana geldik.

Demokrasi, Özgürlük, Adalet, Eşitlik, Kardeşlik ve Barışı Türkiye halklarına çok görenlere "artık yeter" diyoruz...

Hastane kapılarında borlananları, işsizleri, güvencesiz koşullarda çalışanları, zorla yerinden edilenleri, üniversitelerden ve iş

yerlerinden siyasi düşüncesi ya da başörtüsü nedeniyle dışlananları, ana dilinde eğitim bakki engellenenleri, okul ve dersbane arasında koşuştururken istediği gelecekte mabrum bırakılan gençleri, mevsimlik işçileri, "kentsel dönüşüm projelerine" kurban edilip evsiz barksız bırakılanları, tarlaları yağma edilip, ürünü toprakta kalanları, ormanları "gelişim projeleri" adı altında satılanları, ayrımcılığa uğrayanları, fikrini, kimliğini söylemekten korkar hale getirilenleri, cinsel istismara uğrayanları; yani bütün halklarımızdan, ezilen, sömürülen kadın ve erkekleri bizimle yan yana durmaya çağırıyoruz.

Önce katılan sonra katılan, çok olan az olan, örgütlü ya da bireysel katılan ayrımı olmayacak aramızda...

Hepimiz eşit olacağız..." (DBH'm Aralık 2008 Deklarasyonundan...)

Ekim Devrimi'nin 93üncü Yıldönümü Vesilesiyle Kavramların Dili

«İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır»

«İşçi sınıfının kurtuluşu ancak işçi sınıfının kendisi tarafından sağlanabilir. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesi, yeni sınıf ayrıcalıkları ve tekelleri için değil, her türlü sınıf egemenliğinin, toplumsal ayrıcalığın, baskı ve sömürü ilişkisinin yok edilmesi için bir mücadeledir. Bu nedendir ki, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesi insanlığın evrensel kurtuluşunun biricik yolu ve koşuludur.»

Bu sözlerle başlayan Birinci Enternasyonal Tüzüğü'nün dibacesi, neredeyse 150 yıldır marksizmi kılavuz, Birinci Enternasyonal'i de referans olarak kabul eden komünistlerin fazla tartışıp üzerinde düşünmeden benimseyip tekrarladığı sözlerdendir. Marksizmin muarızları ve komünizmin düşmanları dahi bu ifadelerle karşı çıkmaktansa, bu ilkeyi benimseyenleri «samimiyezsiz olmakla» veya «demagoji yapmakla» itham etmeyi tercih etmişlerdir.

Marksizmi ve komünizm hedefini benimsemiş iddiasında olmakla birlikte, bu sözleri gerçekten benimsemekte tereddüt eden kimileri ise, zaman zaman bu sözleri Lenin'in «güçlü bir devrimciler örgütü tarafından yönetilmediği sürece proletaryanın kendiliğinden mücadelesi hiç bir zaman onun gerçek "sınıf mücadelesi" haline gelmeyecektir.» vb. saptamalarını bahane ederek tevil etme eğilimindedir.

Revizyonistler ise, devrimi ve devrimde partinin önderlik rolünü reddetmek üzere, yahut kendilerini işçi sınıfının yerine koyarak, insanlığın kurtuluşunun anahtarının kendi ceplerinde olduğunu yutturmak için, bu şiarı istismar etmede ustalaşmışlardır.

İşçi sınıfının kurtuluşu yolunda bugüne kadar atılmış en ileri adım olan 1917 Ekim Devriminin 93üncü yıldönümünü yeni idrak etmişken ve KÖZ'ün Ekim Devrimi vesilesiyle örgütlediği panelleri değerlendirmekteyken, bu şiar üzerine çökmüş bulunan bulutları def etmenin zamanıdır.

Elbette KÖZ'ün arkasındaki komünistler de parti yolunda benimsedikleri stratejiyi tarif ederken «İşçi sınıfının kurtuluşu ancak işçi sınıfının kendisi tarafından sağlanabilir» sözünü tekrarlayarak söze başlamaktadır. Ama peşinen söylemek gerekir ki, bu sözlere komünistlerin yüklemesi gereken anlam başka akımlarla ayrımlarını kalınlaştırmaya yönelik bir anlamdır.

İşçi sınıfının kurtuluşundan kast edilen nedir?

Bilhassa Ekim devriminin yıldönümü vesilesiyle bu sözleri anacak isek, şu soruyu sorarak başlamak gerekir: «İşçi sınıfının kurtuluşundan kast edilen nedir?»

Her şeyden önce işçi sınıfının kurtuluşu kavramını, bu sınıfın burjuva toplumundaki konumundan başlayıp bir sınıf olarak kendi kendini ortadan kaldırmasına kadar uzanan tek ve kesintisiz bir süreç olarak algılamak gerektiğini akıld tutmak gerekir. Zira en azından leninizme sahip çıkma iddiasında olanlar için, burjuva toplumundaki

halleriyle işçilerin sınıf bilincine bile kendiliklerinden ve kendiliğinden mücadelelerin içinde varması dahi mümkün değildir. O halde bu kerteyi atlayarak «işçi sınıfının kendi kurtuluşunu kendi kendine sağlayacağını» bugünden yarına kesintisiz ve tek bir süreç olarak kavrayanların ilk kusuru, «güçlü bir devrimciler örgütü tarafından yönetilmediği sürece proletaryanın kendiliğinden mücadelesinin hiç bir zaman onun gerçek sınıf mücadelesi haline gelemeyeceği»nin üzerinden atlamaktır. Bir başka deyişle leninizmin parti sorunundaki katkısının üzerinden atlamaktır. Bu aynı zamanda söz konusu şiarı ilk kez dile getirenlerin (bu arada Marx, Engels ve yoldaşlarının da) temel kusurudur. Zaten o nedendir ki bu ayrımı sanki bir teferruatmış gibi gören ve gösterenler güya Marks'a yaklaşmış görünüşü vererek, Marksizm Leninizmden uzaklaşan revizyonistlerdir.

Demek ki, «İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır» şiarını tekrarlarken ilk ayrım bu noktada kendini gösterir ve burada da kalmaz.

Zira burjuva toplumu altında işçi sınıfının güçlü bir devrimciler örgütünün önderliğine olan ihtiyacı sadece bir seferlik bir ihtiyaç değildir. Aksine işçi sınıfının günlük ve kısmi mücadelelerin her aşamasında böyle bir önderliğe ihtiyacı vardır; böyle bir önderlik olmadan bu mücadelelerin sınıfın bütünü için bir kazanımla sonuçlanmasının koşulu yoktur. O halde burjuva toplumunun kısıncı altındaki işçi sınıfının kendi kendini kurtarma eyleminden söz etmek mümkün değildir. Yahut bu ayrımı yapmadan bu sözü tekrarlamak en iyi ihtimalle içi boş bir formülü tekrarlamaya indirgenir. Kendiliğindenliğin peşinde sürüklenmek değilse, düpedüz bir aldatmacaya dönüşür.

İşçi sınıfının kendi kendini kurtarmasından komünistlerin anlaması gereken şeyin sınıf mücadelesinin bu kertesiyile de bir ilgisi yoktur.

İşçi Sınıfının Kurtuluşundan Kast edilen Devrim değildir

Yoksa «işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır» sözlerinden burjuvazinin iktidarının alaşağı edilip, emekçilerin ve ezilenlerin siyasal iktidarı ellerine geçirmesi eylemini, yani devrimi mi anlamak gerekir?

Pek çokları bu soruya evet yanıtını vermeye hazır. KÖZ'ün arkasında duran ve devrim deyince ucu sonu belli olmayan bir süreci değil, somut olarak Bolşeviklerin önderliğindeki devrim gibi bir devrimi anlayan komünistler ise aksi görüştedir. 1917 yılının 7 Kasım'ında gerçekleşen devrimin hiçbir biçimde işçi sınıfının kendi eylemi olarak tarif edilemeyecek bir olgu olduğunun farkındadır.

Demek ki siyasal iktidarın fethedilmesi ve burjuva devlet aygıtının ele geçirilip parçalanması anlamında devrim eyleminin de işçi sınıfının kendi kendine gerçekleştirebileceği ve gerçekleştirdiği bir eylem değildir. Bunun için de güçlü bir devrimciler örgütünün önderliği gerekir.

Hatta Bolşeviklerin 1917 Ekim deneyiminin olumlu olarak, onu takip eden nice deneyimin olumsuz olarak doğruladığı gibi, bu kritik aşamada söz konusu devrimciler örgütünün işçi sınıfının geniş yığınlarının onayını beklemesi bu fırsatı kaçırmanın en kestirme yoludur. Emekçilerin ve ezilenlerin belirleyici kesimlerinin temsilcilerinden oluşan sovyet ya da şura türü örgütlerin onayını beklemeleri dahi söz konusu değildir. Bu tarihsel sorumluluğu üstlenmeye talip ve bu yetenekte bir devrimci partinin bağımsız iradesi olmadan söz konusu örgütlenmelerin iktidar organı haline gelmeleri ve/veya bu konumu koruyabilmeleri de mümkün değildir.

O halde proleter devrimci komünistler «işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır» derken bu kurtuluş yolunda en önemli ve zorunlu bir eşik olan burjuvazinin alaşağı edilmesi ve siyasal iktidarın emekçilerin eline geçmesi kertesini de kastetmediklerinin altı çizilmelidir. Doğrusu, bu nokta aslında bolşevizmin izini takip eden komünistler ile blankistlerden başlayıp maoistlere

veya yaşadığımız topraklarda da iz düşümleri bulunan, ya da bu topraklardan filizlenmiş olan muhtelif devrimci akımların, hatta kimi durumlarda anarşistlerin, buluşarak her renkten reformistlerden ayrıldıkları bir noktadır. Ama besbelli ki bu ayrım noktasının da «işçi sınıfının kendi kendini kurtarması» ile karıştırılıp muğlaklaştırılmaması lazımdır.

İşçi Sınıfının Kendi Kendini Kurtarması Geçiş Döneminin Ardından Gündeme Gelir

«İşçi sınıfının kendi kendini kurtarması» kavramı asıl bu belirleyici adımı takip eden evrede gerçek anlamını kazanmaya başlar. Proleter devrimcilerin diğer devrimci akımlardan asıl ayrıldıkları nokta da tam bu eşiktir.

Bu eşığe damgasını vuran «egemen sınıfın siyasal iktidarına son verildikten sonra ne olacak?» sorusudur. «İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır» şiarını gerçekten benimseyenlerle benimsemeyenlerin yollarının ayrıldığı temel kavşaklardan biri de buradadır. Bu hedefi benimseyenler açısından bu sorunun yanıtı sadece teorik olarak vazedilmiş değildir. Paris komünü deneyimiyle kendini gösteren ve en ileri biçimini 1917 devriminde pratik olarak da kendini göstermiş olan Sovyet cumhuriyeti modeli emekçilerin ve ezilenlerin egemen sınıf olarak siyasal iktidarı ele almaları yolunda bulunmuş biricik pratik yanıtıdır.

Ne var ki buna rağmen «işçi sınıfının kendi kendini kurtarması» fikrini yıkılan burjuva diktatörlüğünün yerine bir şuralar cumhuriyetinin kurulmasına indirgemek doğru değildir. Böyle yapanlarla (ki bunlar da az sayılmaz) KÖZ'ün arkasında duran komünistler ayrımlarını korumaya özen göstermelidir. Zira bu kritik evrede öncekilerden daha önemsiz olmayan bir vurguya daha ihtiyaç vardır: siyasal iktidarın şuralar cumhuriyeti olarak örgütlenmiş emekçilerin eline geçmesi esasen bir geçiş döneminin başlamasına işaret eder. «Komünist bir dünya toplumuna ulaşmaya kadar burjuva devletin bir ülkede yıkılması ile başlayacak» olan ve «uluslararası çapta devrimci dönüşümlerle bezeli» «bu geçiş sürecine karşılık düşen siyasal biçimin sadece proletarya diktatörlüğü» olduğunu ve bunun için «tarihsel deneyimin sunduğu biricik biçimin» «komün tipi bir devlet; bir sovyet cumhuriyeti» olduğunda ısrar etmek bu kritik tarihsel evreden itibaren Bolşevizmin mirasına sahip çıkan komünistlerin oportünizmin sağlı sollu çeşitleriyle ve tüm reformist ve revizyonistlerle ayrımlarının en belirgin olduğu noktadır aynı zamanda. Bu geçiş süreci de «işçi sınıfının kendi kendini kurtaracağı» bir evre anlamına gelmez. Aksine bu geçiş sürecinin sürekliliğinin sağlanması ve sonuna kadar işleyebilmesi için temel güvence güçlü bir devrimci partinin önderliğidir.

«İşçi sınıfının kendi kurtuluşunu kendisinin sağlayabilmek üzere hazırlanabilmesi için bu geçiş döneminde hangi adımların nasıl atılacağı belirleyici önem taşımaktadır. O halde «işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır» sözünü bugünden başlayarak tekrarlamak esas olarak işçi sınıfının kendi kendini kurtarması eyleminin zeminini sağlayacak mücadeleye önderlik etme sorumluluğundan yan çizenlerin tutumudur. Kendiliğindenliğin peşinden sürüklenmenin türlü biçimleri bu sorumluluktan kaçışın örneklerini oluşturur.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler «işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır» fikrine tartışmasız bağlıdırlar. O nedenle de bu yolun açılması için sınıf mücadelesinde işçi sınıfına önderlik etme iddia ve yeteneğine sahip bir devrimci partinin yaratılması ve yaşatılması için mücadeleyi öncelikli ödevi olarak gören komünistleri bu sorumluluğu paylaşmaya çağırılmaktadırlar.